

REALITATEA

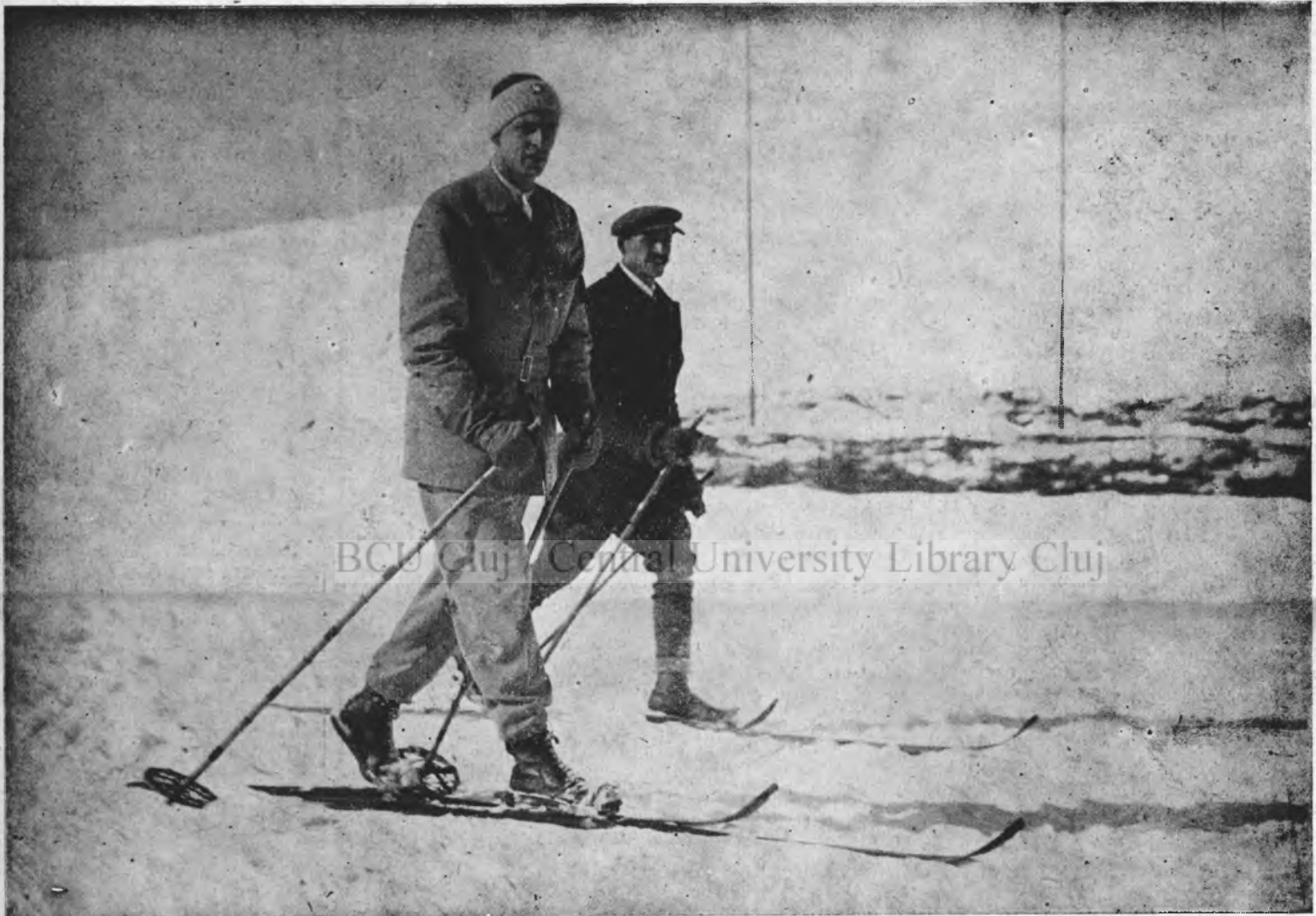
(SAU LUCRURILE ASA CUM LE VEDEM CU OCHII)

ILUSTRATA

ABONAMENTE: Pe un an 350 lei; pe 1/2 an 180 lei; pe 3 luni 100 lei.

APARE TOTDEAUNA DUMINECA
Editor și Redactor: J. B. SIMA

Redacția și Administrația:
Cluj, Str. Regina Maria, 36.

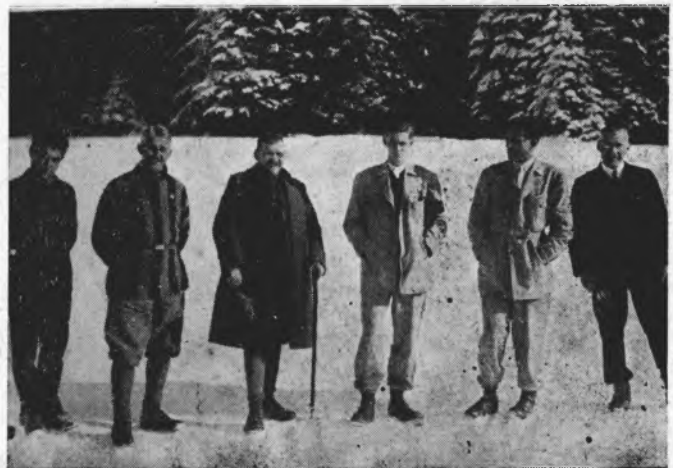

BCU Cluj Central University Library Cluj

La Sinaia: A. S. R. Principele regent Nicolae se antrenează înainte de plecarea la St. Moritz

Sumar :

- Insemnări de Carneral.
- Când Sapi groupa alluia...
- Venin de Șarpe.
- Desechilibratii: ce este un degenerat superior.
- Cinematograful in Japonia.
- Orașele viitorului.
- Războiul pentru foc...
- Articole științifice, literare morale, poezii, sport, actualitatea in ilustrațiuni, anecdote, glume. etc.

La Brașov: Sport de iarnă. A. S. R. Principele Nicolae, având la dreapta pe d-nii Colonel Manolescu și dr. Broyer, la stânga pe d-nii General Olteanu, Colonel Iacobici și Dimăncescu.

„REALITATEA ILUSTRATĂ”
revistă săptămânală

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA
Cluj—str. Regina Maria Nr. 36—Cluj
Telefon 4-46

Pentru București: Calea Victoriei 39.
Telefon 63-92

PREȚUL ABONAMENTULUI:

Pe un an întreg . . . Lei 350
Pe o jumătate de an . . . „ 180
Pe trei luni . . . „ 100

PENTRU STRĂINĂTATE:

Pentru America . . . \$5
Jugoslavia și Cehoslovacia . lei 500

Editor și Director: J. B. SIMA
Secretar de redacție: N. Constantin

Dincolo de zidurile Școlii

CORRESPONDENTUL unui ziar Carátase odată că, în curtea unui liceu, se afla un bordel. Cu vreo doi ani în urmă, în aceeași localitate, funcționa o casă de toleranță în imobilul în care era și-un pension de fete.

Și școala și bordelul erau conduse de una și aceeași persoană. Elevele făceau naveta între „sambu” și clasă, așa cum probabil elevii vor fi alternat lecțiile aride predate de profesori mahmuri, cu lecțiile amoroase ale damelor tarifate.

În București, până mai acum câțiva timp, erau posibile monstruoase vecinătăți între bordel și școli. La doi pași de-un liceu erau înșirate câteva case de toleranță. În drum spre casă elevii aveau prilejul să admire ochii sfredelitori ai fetelor și să asculte invitația lor.

Cu multă greutate, după repetate demersuri, casele de toleranță au fost închise. Cu multă greutate căci, mai presus de viitorul generației tinere, cântăreau în cumpănă interesele proxeneturilor.

Era grav.

Nici acum atmosfera nu e purificată. În jurul școlilor sunt cărciumi, cafenele, și sunt maidane. Urechile copilului sunt izbite de vulgarități iar ochii lui păstrează imagini degradante. Aiurea, unde școala e considerată un templu vecinătățile nu ofensează și nu pervertesc sufletul tânăr. Aiurea, unde sufletul tinerețului formează obiectul unei atențe griji, — pașii copiilor sunt urmăriți pe drumul de la școală spre casă de ochi în cari se răsfrânge o permanentă griji.

Căci datoria îndrumătorilor nu încetează odată cu predarea doctorală a lecției în clasă. Profesorul nu e un slujbaș care poate să plece liniștit după o scurtă ședere pe catedră. Copilul nu poate fi abandonat după ce a ieșit din clasă, pe străzile cu tentații vătămătoare, cu aspecte respingătoare.

Preocupări pe cari nu știm cum să le infiltrăm mai temeinic în conștiința tuturor.

Ion Pas.

BULETIN SĂPTĂMÂNAL

ÎN săptămâna din urmă lupta dintre opoziție și guvern a ajuns la punctul culminant. Adunările organizate de partidul național țărănesc se țin lanț și populația, care năvălește cu miile ca să asculte glasurile șefilor opoziționiști, în cari și-a pus cea din urmă nădejde, este oprită în toate părțile de jandarmi. În acest sens au avut loc până în prezent două mari adunări, una la Iași și alta la Făgăraș. La amândouă au participat câte 10.000 de țărani și au cerut schimbarea actualului guvern, care duce țara de răpă și sărăcește atât de mult pe țăran, încât acesta nu mai are modru să trăiască în țara lui, pe care a apărât-o în vremuri grele și pentru care și-a vărsat sângele.

În schimb guvernul stă neclintit la locul său, își vede de treburi, dă comunicate și declară sus și tare că țara astăzi mai mult ca niciodată are nevoie de un guvern puternic, și deci e hotărât să nu plece din fruntea țării până nu-și va îndeplini întreagă misiunea.

Ifele ori cât ar fi de incurcate în situația internă a țării noastre și tăișul luptei dintre guvern și opoziție ori cât e de ascuțit, totuși până în prezent nu s'a făcut nici o schimbare și nici nu se prevede măcar o schimbare spre mai bine.

ÎN ce privește chestiunea de întârziere în privința protestului înaintat de Mica Antantă Ligii Națiunilor, pe tema contrabandei de arme dela St. Gotthard, d. ministru de interne Duca, a spus că această întârziere se datorește faptului că guvernul cehoslovac a cerut timp pentru a aduna materialul documentar necesar. Tot cu această ocaziune s'au precizat încăodată trănicia legăturilor dintre statele cari compun Mica Antantă.

Deci concluziile acestor declarații importante sunt că vecinica neliniște pe care o provoacă Ungaria,

în interesul ei trebuie să ia sfârșit cât mai curând. România împreună cu Serbia și Cehoslovacia vor veghea cu această atmosferă pe care caută s'o creeze maghiarii, să dispară odată și pentru totdeauna.

Explicațiile date de d. Duca au fost necesare pentru lămurirea multor lucruri, împiedicându-se prin acestea exploatarea unor aparențe, în legătura cu întârzierea protestului.

***

CĂLĂTORIA d-lui Titulescu în străinătate a fost un adevărat drum de glorie. După ce a plecat din Roma unde a avut mari succese politice a sosit de câteva zile la Paris și aici asaltat de reprezentanții presei a făcut unele declarații interesante. Între altele spune D-sa, că politica externă a țării noastre a avut de scop menținerea păcii în cadrele tratatelor. Pentru a ajunge la acest scop, România a înțeles să colaboreze în mod strâns, cu marii să aliați Franța, Italia și Anglia, alături de cari s'a făcut unitatea, cum și față de Mica Antantă și Polonia.

În chestiunea împrumutului, d-sa declară că n'a avut nici o misiune financiară în străinătate.

În altă ordine de idei d-sa spune că România, aliata Franței și a Jugoslaviei este interesată în cel mai mare grad, în tot ce privește buna înțelegere dintre Italia, Franța și Jugoslavia.

În chestiunea cu optanții unguri, după părerea d-sale aceasta este absolut tranșată de consiliul Ligii Națiunilor, încă din Septembrie 1927.

***

PARLAMENTUL Africii de sud a votat în a două lectură proiectul de lege prin care dreptul de vot este acordat și femeilor de rasă neagră. Ne miră faptul că femeile noastre albe mai au curajul să conducă la tăria și să cârpiască ciorapii.

Ce ar păfi eroii lumii dacă ar săvârși astăzi laptele lor, pe pământ

Oedip fiind prins că umblă cu Antigona și cerșește, fără pașaport și fără să se fi înscris la „Asistența socială” este arestat.

Platon a fost pus în urmărire, pentru că a întemeiat o școală neautorizată de ministru și fără ca el să aibe licența în litere și filozofie.

Hercules: fiindcă a ucis pe leul din Nemea, fără să aibe permis de vânatoare, este amendat și chemat în fața judecății.

Bătrânul Diogene a fost amendat și obligat să-și dărâme casa (butoiul) pe care și-a construit-o fără a plăti impozitele și taxele legale.

Const. Nastasi

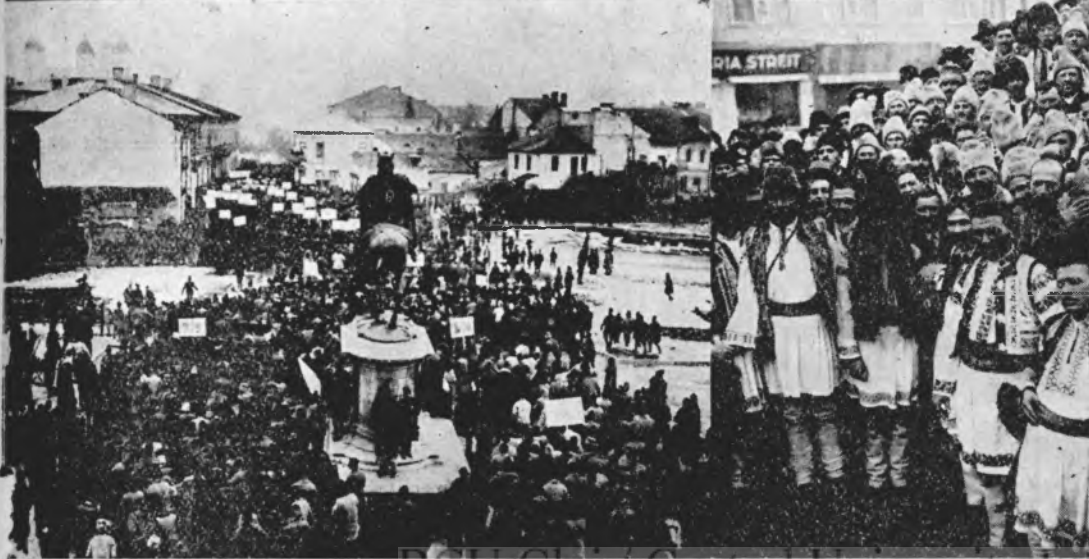
D. TITULESCU LA ROMA

Ministrul nostru de externe a avut de curând o conferință importantă cu Mussolini, la Roma, unde a rezolvat chestiuni politice însemnate.

Reacțiunea guvernului față de campania opoziției

Oamenii zilei

Schimbarea de guvern în Jugoslavia: Ștefan Radici, conducătorul croat al partidului țărănesc a fost încredințat cu formarea noului cabinet.

Moart în exil: romanul romancier spaniol Blasco Ibañez, care din pricina scrierilor politice a fost exilat din țara sa, a murit de curând în Franța, la vârsta de 61 ani.

Partidul național-liberal, în urma faptului că opoziția național-țărănistă ține adunări de răsturnare, a convocat și dânsul — ca o reacțiune — congrese politice. Primul dintre acestea s'a ținut la Iași, Duminică 12 Februarie. Fotografiile noastre au fost luate cu pridejul acestei adunări. La adunarea dela Iași.

d. George Brătianu, fiul lui Ionel Brătianu, a pășit pentru prima dată pe arena politică. Au participat la adunarea dela Iași d-nii Miniștri Ducea, Inculeț, Lapedatu, Lupu, etc.. Congresul s'a ținut în localul cercului Sidoli. Fotografia noastră reprezintă mulțimea adunată în Piața Ștefan cel

Mare, de unde cortegiul a pornit la cercul Sidoli; săteni veniți din județul Neamț, în portul lor pitoresc; miniștrii Ducea, Inculeț, și Lapedatu, cari au participat la adunare; precum și pe d. George Brătianu (x), șeful grupării liberale din Iași, în mijlocul mulțimii, după adunarea dela Cercul Sidoli.

Un cal care zboară: în Paris, pe aerodromul dela Le Bourget, s'a putut vedea această scenă curioasă: un circ, care trebuia să joace în aceeași seară la Londra și altminteri fiind amenințat de danna contractuale mari, a transportat calul cel mai favorit cu avionul.

INMORMĂNTAREA LUI SIR DOUGLAS HEIGH'S

Comandantul suprem al trupelor engleze în războiul mondial, Sir Douglas Heigh's, a murit de curând. Inmormântarea lui s'a făcut la Londra și au participat un milion de oameni precum și comandanții tuturor trupelor aliate și inamice. Ilustrația noastră arată cortegiul funebru în drum spre gară.

La 19 ani docent universitar: cel mai tânăr docent al lumii este d-l Bengt Strömgen, dela Universitatea din Copenhaga, unde i-s'a încredințat o catedră de astronomie.

Acțiunea opoziției împotriva guvernului

Adunarea național-țărăniștilor la Făgăraș

Olaceri și Fanfara la adunarea partidului național-țărănesc din Făgăraș

Mulțimea eșind în intimpinarea fruntașilor partidului național-țărănesc, la marginea Făgărașului

Părintele MANN MIHAI POPOVICI IULIU MANIU ALEXANDRU VAIDA-VOIEVOD G. MADGEARU
Fruntașii partidului național-țărănesc, vorbind din fereastra casei d-nei Senchea din Făgăraș.

Mulțimea ascultând pe vorbitori, în Piața din Făgăraș

Duminecă 5 Februarie, partidul național-țărănesc a ținut o adunare la Făgăraș. La aceea adunare au participat numeroși săteni din județ, cam la vr'o 8000 de oameni, și au luat cuvântul toți fruntașii partidului.

Pentru că nici o sală n'ar fi cuprins aceea mulțime, adunarea s'a ținut în Piața Făgărașului, iar vorbitorii au cuvântat din fereastra casei doamnei Senchea. Pe un ger uscat, sătenii au

stat să asculte pe fruntașii național-țărăniști, dela zece dimineața până la 4 după amiază. Dovedește aceasta cât de mare e dorința poporului de o îmbunătățire a stărilor, în Ardeal. Mulțimea crede că prin schimbarea

regimului și situația se va îmbunătăți. Adunarea dela Făgăraș, fără intervenția vre-unei autorități, și cu toată mulțimea care a participat, a decurs în cea mai deplină liniște.

Cinematograful în Japonia

PENTRU că țările exotice sunt depărtate, ne interesează în totdeauna ceea ce se petrece acolo. De aceea desigur că cititorii noștri vor fi surprinși, când vor afla că cinematograful, în țara Micadoului, este cel puțin tot atât de dezvoltat ca și în Europa și mult mai dezvoltat ca în țara noastră.

În Tokio, capitala Japoniei, cinematografele sunt foarte numeroase, se înșiră unul după altul, ba mai mult există și fabrici de filme japoneze, care concurează cu cele din Germania, Anglia sau America. În Japonia există opt fabrici mari de filme și nume-

într'un film nu se vor vedea artiști îmbrățișându-se sau sărutându-se. Iubirea, în filmul japonez, e de natură intelectuală și nu se ține de trup. De curând însă, casele de film — în disprețul legilor morale japoneze — au introdus în studio-ul lor sărutul, la fel cu cele Europene sau America. Cenzura filmelor japoneze, până acum, nu admite reprezentarea unor astfel de filme, ba mai mult, ea taie și din piesele străine — fără nici o milă — scene întregi, în care e vorba de dragoste, manifestată în altfel decât e obișnuit la țânșii.

Chaplin-ul Japoniei

roase altele mai mici. În Insula poporului galben apare și o revistă cinematografică, cu numele de Sibaito, Kinema, în care se publică scene din filmele japoneze.

Curusima Sumiko, Ume Mura, Aha Sima, Tamaki Ekuko și Lillian Gish (Kawasima Naiko) sunt cele mai renumite artiste de cinematograful japonez. Dintre artiști vom cita pe Susuki Demme, Okada, Hirose și Kunemi, favoriții publicului cel mare.

Japonezii iubesc însă foarte mult artiștii și artistele de film americani. Ei îi botează însă cu numiri diferite decât cele pe care aceștia le au: astfel Charlie Chaplin devine, la poporul nipon Ciarus Ciaprin, Douglas Fairbanks este Dagulas Feabankusu, Norma Shearer, Norma Siera. Acești artiști sunt acolo cel puțin tot atât de populari ca și la noi.

Filmele japoneze sunt cât se poate de interesante. Niciodată

Unul dintre cele mai vestite filme japoneze este: „Ju Kanar Sihi“, sau pe românește: „Vitejii marinari.“ Acest film — un răspuns filmului francez, lucrat după romanul lui Claude Farrère, este socotit ca un film național și a avut un succes extraordinar, în toată Japonia.

În filmul francez, după Claude Farrère, a jucat marele actor nipon Hajakava. Japonezii n'au fost însă mulțumiți și au voit să aibe un film al lor, în care să eternizeze pe marinarul japonez.

Cinematograful japonez, dacă în exterior nu se deosebește de cel european, el e cu totul diferit de acesta, în ceea ce privește variațiunea programului. Mai întotdeauna, în prima parte, se reprezintă scene din viața națională japoneză, după care urmează comedii ușoare, nevinovate, cu subiecte din viața japoneză sau americană. Aceasta alcătuiește un fel de introducere,

pentru drama istorică inevitabilă, cu subiect japonez, și pregătită în fabricile de filme indigene. În ele este evidentă tendința de a desvolta sentimentul

mișcări, dar în general au o mișcă exagerată. De aceeaș greșală capitală pot fi acuzați și artiștii, a căror ambiție este să exprime totul, prin mișcarea mu-

Scenă dintr'o dramă cinematografică

național. Cele mai adeseaori se reprezintă comploturi, organizate de nobili împotriva împăratului. După acte lungi, foarte agitate, conspiratorul, în totdeauna, este

șchilor feței. Pentru spectatorul european, jocul acesta nu produce o impresie bună, pentru că fetele i se par astfel schimonosite. Trebe să remarcăm că ja-

O scenă din filmul național japonez

descoperit și executat. Aproape nu există film japonez, în care să lipsiască execuția. După filmul național, se face o pauză scurtă și apoi se reprezintă de

ponezii au inteligență deosebită și ceea ce au învățat odată, le rămâne. Ei au multă putere de voință și slăruiesc într'un lucru, până îl desăvârșesc. Tablourile

Totul e bine când sfârșește bine...

obiceiu, câte un film mare american, în care rolurile principale le au artiști ca Feabankusu, sau Greta Garubo.

Artistele japoneze sunt foarte dragălașe, svelte și sigure în

filmelor lor sunt foarte curate, pictorii lucrează decorațiunile cu atâta artă, încât nu numai că nu sunt mai prejos de colegii lor europeni, sau americani, dar adesea ori îi și întrec.

(13)

J. H. Rosny

Roman din timpurile preistorice tradus de N. C.

PARTEA II.
CAPITOLUL V.
FOCUL

CEL 2 Kzammii se apropiau mereu deși încetinind pașii. Cel mai voinic svârli o ultimă lance, pe care o aruncă aproape de țintă. Naoh o înlătură, cu o mișcare a securei; arma ascuțită se perdu în flăcări. În aceeași clipă, cele trei ghioace se invârtiră.

Cea a lui Naoh întâlni pe rând pe celelalte două și ciocnirea opri avântul dușmanilor. Cel mai slab dintre Kzammii se clătina. Naoh observă aceasta, se înăpusti asupra lui și cu o izbitură groaznică, îi frânse ceafa. Dar și el singur fu atins: un nod de măciucă sfășie, destul de tare, umărul lui stâng; de abea dacă putu să înlăture o lovitură în cap. Gâfâind se aruncă îndărăt, spre a-și face loc, apoi cu arma ridicată, așteptă.

Deși nu-i mai rămase decât un singur adversar, fu clipa cea mai grozavă. Căci brațul său stâng de abea putea să-l slujiască, pe câtă vreme Kzammul se ridica în fața lui, de două ori înarmat, și în plinătatea puterii sale. Era războinicul de statură înaltă, cu trupul bine legat, încercuit de coaste asemănătoare mai mult cu ale Zimbrului, decât cu ale omului, cu brațe a căror lungime întreceau, cu o treime, pe acelea ale lui Naoh. Picioarele sale, aduse, prea scurte pentru fugă, îi asigurau însă o cumpănire puternică.

Înainte atacului decisiv, el cercețea, cu șiretenie, pe marele Ulhamru. Socotindu-și superioritatea mai sigură, dacă va lovi cu două mâini, nu-și păstră decât ghioaca. Apoi luă ofensiva.

Armele, aproape de o potrivă de grele, tăiate în stejar tare, se izbiră una de alta. Lovitura Kzammului fu mai puternică decât aceea a lui Naoh, care nu putu să se folosiască de mâna sa stângă. Dar Fiul Leopardului parase cu o mișcare transversală și când Kzammul reînnoi atacul, el lovi în gol; Naoh se dăduse în lături. Acum luă dânsul ofensiva: la a treia oară, ghioaca lui căzu ca o stâncă. Ar fi crăpat capul dușmanului, dacă brațele

lungi, vânjoase, ale acestuia nu s'ar fi ridicat la vreme; din nou nodurile de stejar se întâlneau, și Kzammul se dădu înapoi. El răspunse printr-o lovitură furioasă, care aproape smulse ghioaca lui Naoh; și mai înainte ca acesta să-și reia poziția, mâinile mâncătorului de oameni se ridicau și izbiau. Ulhamrul putu să slăbiască lovitură, dar nu putu s'o opriască: atins în cap, genunchii se muieră, vâzu invârtindu-se pământul, copacii și Focul. În această clipă de moarte, instinctul nu-l părăsi: o energie supremă se ridică, din fundul firei sale, și, mai înainte ca vrăjmașul să-și poată aduna iar puterile, pieziș, el izbi măciuca. Oasele trosniră. Kzammul se prăbuși: strigătul lui se pierdu în moarte.

Atunci, bucuria lui Naoh bubui ca un torent; privi cu un răs scurt jarul, unde mai săltau flăcări. Sub stelele îndepărtate, în larma Fluviului, la murmurul ușor al vântului, întretăiat de lătratul șacalilor și de vocea unui Leu pierdut pe cellalt tărâm, deabea putea să înțeleagă toată izbânda sa.

Și strigă cu o voce găfăitoare:

— Naoh e stăpânul Focului!

I se părea că dânsul este întreaga viață, care stăpânește lumea. Se rotia binisor în jurul fearei roșii, întindea mâna către dansa, își expunea pieptul la mângăierea căldurii, pierdută de atâta vreme. Apoi șopti din nou, cuprins de farmec și în extaz:

— Naoh e stăpânul Focului!

Cu încetul, înfrigurarea fericirii se potoli. Incepu să se teamă de înapoierea Kzammilor; trebuia să ia cu sine ceea ce a cucerit. Desfăcând pietrele mărunte, pe care le avea cu dânsul, încă de când plecase din mlaștina cea mare, începu să le împreune cu rămurele, cu scoarță de copac și cu trestii. Tot cercetând în jurul taberei, îi fu dată o bucurie nouă: într'un ascunziș de pământ, zări cușca, în care mâncătorii de oameni întrețineau Focul.

Era un soi de cuib, făcut din scoarță de copac, căptușit cu pietre

late, așezate cu o artă grosolană, dar cu multă răbdare și în mod trainic: o flăcără mică pălpăia înăuntru. Deși Naoh știa să fabrice cuștile de Foc, mai bine ca oricare alt om din oarda sa, cu greu ar fi putut face una tot atât de perfectă. Trebuia mult răgaz, o alegere grijulie a pietrelor și măiestrie deosebită. Cușca Kzammilor era alcătuită dintr'un strat întretit de foi de șist, înfuzate pe dinafară de o scoarță de stejar verde; era legată cu rămurele mlădioase. O despicătură lăsa puțin aer înăuntru.

Aceste cuște cereau o grijă neîntreruptă; flăcăra trebuia să fie apărată împotriva ploii și a vânturilor; trebuia luat seama ca să nu descrească și nici să nu se măriască, peste anumite limite stabilite de experiență milenară, și adesea trebuia reînnoită scoarța.

Naoh cunoștea toate datinile lăstate de strămoși; el însușile ușor Focul, udă suprafața dinafară cu puțină apă, scoasă dintr'o băltoacă, se încredință de buna stare a sistului și a deschiderii. Mai înainte de a fugi, luă topoarele și sulitele împrăștiate, apoi aruncă o ultimă privire asupra taberii și a câmpiei.

Doi dintre dușmanii săi îndreptau către cer, fețele lor înțepenite; ceilalți doi, cu toată suferința lor, stăteau nemișcați, spre a părea că sunt morți. Prevederea și legea oamenilor cerea ca ei să fie uciși.

Naoh se apropie de cel care era rănit în coapsă, și se pregătia să svârle sulita; dar un desgust neobișnuit îi pătrunse în suflet; toată ura lui se pierdea în imensa bucurie pe care o avea și nu se putu hotărî să stingă din nou suflete.

Dealtminteri, era mai grabnic să strice Focul: împrăștie tăciunii, cu ajutorul unei ghioace lăstate de cei învinși, îi prefăcu în fărâmi, prea mărunte ca să poată dura până la înapoierea războinicilor, apoi încătușând pe răniți în trestii și în crângi, strigă:

— Kzammii n'au voit să dea un tăciune fiului Leopardului și

Kzammii nu mai au Foc. Vor ră-tăci în noapte și în frig, până când vor ajunge iar la tabără!... Astfel Ulhamrii au devenit mai puternici decât Kzammii!

Naoh se văzu singur, la poalele movilei, unde trebuia să se întâl-niască cu Nam și Gaw. Nici nu se miră: tinerii războinici de bunăseamă vor fi trebuit să facă un încon-jur mare, în fața urmăritorilor lor.

După ce-și acoperi rana cu frunze de salcie, se așeză aproape de flăcăra ușoară, unde scânteia soar-ta lui.

Timpul se scurse, împreună cu apele marelui fluviu și cu razele lunii, care se urca pe cer. Când astrul ajunse la zenit, Naoh ridică capul. Printre miile de sgomote împrăștiate, el recunoscu mersul rit-mic particular, care era acel al omu-lui. Era un pas grăbit, dar mai puțin complicat decât al animalelor cu patru picioare. La început aproape neauzit, se lămurii apoi, și o suflutu mai întezit de vânt, aducând brusc mirosul, Ulhamrul își spusese:

— fată Fiul Plopului, căruia duș-manii i-au pierdut urma.

Într'adevăr nici un semn de ur-mărire nu se simțea pe câmpie.

Curând, un chip mlădios se des-senă între doi sicomori; Naoh văzu că nu se înșelase: Nam era acela care înainta, în pânza de lumină argintie a lunii. Nu întârzie să apară la poalele movilei.

Iar Voivodul îl întrebă:

— Kzammii au pierdut urma lui Nam?

— Nam i-a dus foarte departe înspre miez-de-noapte, apoi i-a între-cuț și a umblat multă vreme în rău. După aceea s'a oprit; n'a mai vă-zut nici n'a mai simțit pe Mâncă-torii de Oameni.

— Bine! Răspunse Naoh trecân-du-i mâna, în semn de mângăiere pe după ceafă, Nam a fost sprinten și șiret. Dar ce s'a întâmplat cu Gaw?

— Fiul Saigei a fost urmărit de o altă ceată de Kzammii. Nam n'a întâlnit urma lui.

— Vom aștepta pe Gaw! Și acum Nam să priviască!

Naoh își duse tovarășul până la o scobitură în movilă. Aci Nam văzu strălucind o flăcără mică, tremurătoare și caldă.

— Iată! spuse cu simplitate Voi-vodul. Naoh a cucerit Focul.

Tânărul scoase un strigăt de bu-curie; ochii săi se măriră de mul-tumire; se prosternă în fața Fiului Leopardului și șopti:

— Naoh e tot atât de dibaci ca o oardă întreagă de oameni!... Va fi marele Voivod al Ulhamrilor și nici un dușman nu i se va putea împo-trivi.

Se așezară în fața acestui Foc slab și parcă jarul nopților i-ar fi apărut cu puterea lui, în fața peste-rilor natale, sub văzduhul rece dinaintea flăcărilor jucătoare, de mlaștina cea mare. Gândul întoar-cerii lungi nu le mai era apăsător de îndată ce vor fi părăsiți tînu-rile marelui Fluviu, Kzammii nu vor mai urmări: vor străbate tînu-turi unde fearele singure rătăcesc prin pustietate.

Multă vreme visară astfel; viito-

Prolog la jocurile olimpice de iarnă din St. Moritz

rul le era deschis înaintea lor și le era favorabil, spațiul plin de fâgăduieli. Dar când luna începu să crească, în partea de apus a cerului, neliniștea se adăposti în piepturile lor.

— Unde a rămas Gaw? șopti Vovodul... Oare n'a putut să-i facă pe Kzammî să-i piardă urma? A fost oprit de vr'o mlaștină, sau a fost prins în cursă?

Cămpia era mută: animalele tăceau; până și vântul se domolise, deasupra Fluviului și se pierdea prin plopii tremurători: nu se mai auzia decât mormurul surd al apelor. Trebuia oare să aștepte până în zori, sau să înceapă să caute pe cel care lipsia? Nu era deloc îndemână lui Naoh să lase Focul, în paza lui Nam. Pe de altă parte, chipul tânărului războinic, gonit de Măncătorii de Oameni, îl întărita. Din pricina Focului, ar fi putut să-l părăsiască în voia soartei, și chiar așa trebuia să facă, dar se simțea cuprins, pentru tovarășii săi, de o dragoste sălbatică: cu adevărat ei făceau parte din ființa lui: primejdiile lor îl îngrijorau tot atât, ca și ale sale, mai mult chiar, pentru că-i știa mai expuși, mai slabi, amenințați de elemente și de ființe.

— Naoh va căuta urma lui Gaw! spuse el în cele din urmă. Va lăsa pe Fiul Plopului să vegheze asupra Focului. Nam știe nu se odihnească nici o clipă: să înmoaie scoarța, când va fi prea caldă: să nu se îndepărteze niciodată mai mult decât trebuie, spre a merge până la Fluviu și a se înșoia.

— Nam va veghea asupra Focului, ca asupra vieții sale! răspunse, cu putere, tânărul nomad.

Adăogă cu mândrie:

— Nam știe să întrețină Flacăra! Mama sa l-a învățat, când era tot atât de mic cât un Lup.

— Bine. Dacă Naoh nu se va fi înșoia, când Soarele va fi la înălțimea Plopii, Nam se va adăposti pe lângă Mamuți... și dacă Naoh nu s'a înșoia înainte de sfârșitul zilei, va fugi singur, spre finutul de vânatoare al Ulhamrilor.

Se îndepărtă; toată ființa lui era cuprinsă de desnađejde, și de nenumărate ori, se întoarse, către chipul lui Nam, care se micșora, către cuscă cea mică a Focului, unde i se părea că mai vede încă slaba lumină, atunci când ea se făcuse tot una cu lumina lunii.

(Citiți urmarea în numărul viitor).

După informația noastră fabrica de bere Czell din Cluj a fost preluată de către firma „URSUS” Fabrica de Bere S. A. care a fost fondată de bănci mari din Brașov și din Sibiu. Președintele al societății anonime este d-l Henric Teutsch, directorul general al Băncii Ardeleane Industriale și Comerciale S. A. din Brașov, care cu mai mulți ani în urmă a fost conducătorul bine cunoscut al fabricii de bere Czell din Cluj. Societatea Anonimă a încredințat cu conducerea fabricii pe d-nii directorii Conrad Czell și Gustav Stotz,

CÂND se vor publica acestea, întrecerile olimpice la St. Moritz vor fi început. Lumea aci așteaptă tot mai multă zăpadă. Cu toate acestea participanții nu se pot plânge: zăpada se întinde nesfârșită pe văi și dealuri, este destul de adâ-

menea unei femei frumoase, care s'ar duce la bal numai pe jumătate vopsită și pudrată.

Oaspeții sunt mai numeroși decât oricând și toate conversațiile se învârtesc în jurul zăpezii: va ninge, nu va ninge...

te, imediat după terminarea jocurilor olimpice vor pleca la Miami sau la Beack în Florida, acolo unde vor putea face băi pe plaje, dacă n'au venit de acolo.

Se'nțelege ca o consecință logică, la St. Moritz viața e suportabilă,

La cotitura drumului de bobsleygh.

că și de moale. Stâncile și vârfurile muntoase nu sunt însă complet acoperite, ca de obicei și lipsește pentru sky-euri acel covor gros căruia soarele din St. Moritz obișnuiește să dea o strălucire care nu se găsește nicăieri alturea. În unele locuri stâncoase St. Moritz este ase-

La ce se vor fi numind întrecerile de aci olimpice? Etse adevărat că mulțimea s'a adunat atrasă de sport dar nimeni nu ține seama de frumusețea atleților, de linia armonioasă, ci toată preocuparea este „RECORDUL și SENZAȚIA.”

Sky-eurii patinorii și ceilalți participanți fac zilnic antrenament și exerciții. Mulțimea cea mare e formată din oameni cari în mare par-

din punct de vedere material, numai pentru cei cari nu numără banii.

A. S. R. Principele Nicolae, regele României, a sosit și el aci.

CUM SE EXPLICĂ

Mătușa (fată bătrână) către nepoată, plimbându-se în grădina publică: „Aci, pe banca aceasta am avut odată o întâlnire de dragoste.”

Nepoata: „Și cu toate acestea nu te-ai măritat?”

Mătușa: „Nu, n'a venit la întâlnire.”

LA BAL

El: „Domnișoară, aveți ceva în ochiu.”

Ea: frecându-și ochiul) „Ce?”

El: „Geva drăgălaș”

FEMEEA MODERNĂ

Soția tânără: „Dragă, ce podoa-bă este asta care mi-ai trimis-o? E făcută din aur, dar după cum văd nu e nici o broșă, și nici un inel sau ceva care să aibe o formă cunoscută? N'am văzut niciodată așa ceva.”

Soțul: „Asta se chema înainte un degetar”. Ți-l'am trimis pentru colecția ta de antichități.”

Trambulina olimpică pentru saltul cu sky.

Böeckel campion european în figură la patinaj.

Dezechilibrării

Ce este un degenerat superior?

PSIHOPATIILE, adică afecțiunile psihice, mentale, după Régis, se împart în stări psihopatie primitive și psihopatii simptomatice sau asociate.

Stările psihopatie primitive se divid în două clase: psihopatiile-boale sau psihozele și psihopatiile-infirmități sau infirmitățile psihice.

Infirmitățile psihice pot fi de evoluție — degenerescențe, sau de involuție — decăderile.

Degenerescențele cuprind dezechilibrările sau degenerescențele superioare, degenerescențele propriu zise sau mijlocii și monstruozițiile sau degenerescențele inferioare.

În acest articol vom vorbi numai de dezechilibrării.

Degenerării superioare sunt mai totdeauna indivizi inteligenți, uneori scriitori, artiști și compozitori celebri, oratori cu renume, pot fi strălucitori în lume, căci ei nu prezintă opriri însemnate în dezvoltarea psihică, ei dezvoltări inegale ale diverselor facultăți și înclinări.

Ei fac legătura între normal și patologic ei sunt poteca șerpuitoare care duce dela sănătos la nebun, puntea de trecere în spre demență.*

Echilibrul, relativ, al spiritului omului normal, fie prin pervertire, fie prin o prea dezvoltare a unor elemente ale acestui spirit, se sdruncină, și e înlocuit cu un dezechilibru, când schimbarea n'a fost atât de însemnată încât să determine o trecere peste hotar, în domeniul nebuniei.

Această sdruncinare determină, prin urmare, o dezechilibrare, o seminebunie.

Indivizii astfel dezechilibrati nu sunt complet responsabili de faptele lor; fiind seminebuni vor fi și semi-responsabili. Ei se caracterizează printr'o exaltare afectivă și printr'o insuficiență de judecată. Nu sunt adaptabili mediului și de aceea conduita lor îi pune în conflict cu societatea. Sentimentele lor, deși intense, sunt variabile; doar egoismul extrem și înalta considerație pe care o au de ei înșiși sunt constante. În societate tachinările lor ajung să-i facă nesuferiți.

Au lacune intelectuale și morale — dacă au dus cea mai nedemnă viață, totuși ei se consideră drept eroi, și povestesc încântați episoade din trecutul lor spre uimirea celor cari îi ascultă. S'ar putea studia din acest punct de vedere scrierile lui Panait Istrati, după cum Grasset a studiat viața și scrierile lui Tolstoi.

Dezechilibrării sunt impulsivi, excitabili, instabili, incapabili de o activitate de lungă durată; deseori alcoolici și victime fără împotrivire ale stupefiantelor.

După cum am spus, ei se găsesc

* Vezi articolul nostru „Toxicomaniile” din No. 4. 928 al Realității.

într'o zonă intermediară între starea psihică normală și patologică, zonă în care normalul se îmbină, se țese neîncetat și pe nesimțite cu morbidul; de aceea cunoașterea acestor stări întâmpină greutăți mari, mai ales când seminebunia e din naștere: totuși se poate măsura starea patologică dacă se ține seama de particularitățile care deosebesc pe un individ de ceilalți.

Psihatrii disting două tipuri de dezechilibrării: 1) Dezarmonicii; 2) Originalii și excentricii.

Elementele psihice ale dezarmonicilor au lacune și excese: minusuri și plusuri; scăderi și ridicări.

Copii precoci, capricioși, încăpă-

LEO TOLSTOI

țanați, schingiuirea animalelor îi desfată, mânia lor se ațăță dintr'un nimic. Mai târziu, pe măsură ce crește, îi cuprinde dorul de călătorii, vor să facă lucruri de seamă care să uimească lumea, dar, lipsiți de voință, nu sunt statornici în hotărârea luată, devin apatici; apoi își făuresc planuri nouă — căci imaginațiunea și invențiunea le sunt dezvoltate — și din nou sunt cuprinși de desperare, căci nu pot realiza noul plan, după cum nu le-au putut realiza nici pe celelalte, pe care le-au părăsit, nu au continuat, nu au logică, n'au judecată, nu se pot conduce unitar. Din această cauză excitațiunea lasă repede locul depresiei, activitatea, apatiei; și astfel aceste ființe eterogene, caleidoscopuri de calități și defecte reîncep mereu o nouă viață ca la urmă să nu facă nimic.

La început atrag atenția societății

în mijlocul căreia s'au introdus, căci bogăția mijloacelor, de care par că dispun impune; rezultatul activității lor, însă, convinge pe oricine că această bogăție e numai aparentă.

Având imaginațiune, invențiune și expresiune, calea poeziei, picturii, sculpturii, muzicii, sau a oratoriei îi poate duce la glorie. Operele lor, cu toate acestea, nu vor înfățișa niciodată sufletul unui popor, durerea și aspirațiunile mulțimei, ei vor oglindi propriile lor framântări, excesul de sensibilitate emotivă, sau lipsa totală de sensibilitate, perversiunea morală și crizele lor de desperare. Ne fiind în stare să fie obiectivi, subiectivismul lor definitiv, deșteaptă păcatele latente la cei ce sunt predispuși să calce pe urma lor; din acest punct de vedere opera lor aduce un serviciu real societății, căci ajută la o selecționare timpurie.

Cu un grad mai însemnat de dezechilibrate, originalii și excentricii, ființe ciudate pe care mulțimea îi numește smintiți, maniaci și excentrici, sunt risipitori sau avari peste măsură, jucători de cărți, băutori, cari se laudă cu băutura, entuziaști politici și exaltați religioși, perversi sexuali, mincinoși, intriganți de rea credință, mistici și mizantropi.

Felul lor de a se îmbrăca colorat și viu, de a se pieptena, de a scrie — mai totdeauna literele sunt mari și aplecate spre stânga, — de a merge, — mers țanțos — și de a vorbi — deseori cuvinte căutate pentru a exprima noțiuni obișnuite — gesturile și ticurile lor atrag atenția lumii.

Câteodată, doar întâmplarea ne descoperă pe acești tipi de dezechilibrati, nimic din exteriorul lor nu-i deosebește de mulțime; excentricitatea lor e în emotivitate; se simt atrași sau le e teamă de vreun obiect sau de vreun animal, care nu inspiră nimic deosebit celorlalți oameni.

Altădată, doar, locuința le trădează ciudățeniile: tot felul de păsări se întrec în cântece; la alții pisicele sau câinii sunt adunați ca musafirii la sindrofie; garderoba poate fi țesită cu rufe și rochii care ar ajunge să îmbrace zeci de cocoane în tot timpul vieții, stăpâna lor, însă, adună mereu; unii bărbați au ațate cravate câte nu se găsesc într'un magazin mare, de-i lauzi cravata pe care o poartă, îi arată bucurios și pe celelalte.

Un număr desul de mic, de altfel, își petrece timpul făcând calcule, căutând matematic cum ar putea să câștige la ruletă sau la vreun joc de cărți.

Pentru a încheia vom da o parte din studiul lui Grasset asupra lui Tolstoi.

Bunica lui Tolstoi era fata unui orb.

Bunicul era un om mărginit, prosteste risipitor, jucător pasionat, care juca fără să știe să joace, imprumuta sume care nu i se mai restituiau niciodată, întreprindea numeroase afaceri și totul s'a terminat prin ruină.

Tolstoi aparținea categoriei de seminebuni, numiți originali.

La opt ani a fost cuprins de o dorință irezistibilă să zboare în aer. Se închide în odaia de studiu, se sui pe fereastră și face o mișcare ca pentru a sbura în aer. Cade de la o înălțime de mai bine de cinci metri și e bolnav un timp oarecare.

În altă zi, îi vine în minte că fericirea nu depinde de evenimentele exterioare, ci de felul în care noi le acceptăm, că un om obișnuit să suporte durerea nu poate să fie nenorocit. Pentru a se obișnui cu suferința se deprindea, cu toate că avea dureri atroce să țină un dicționar cu brațul întins timp de 5 minute, sau se ducea în podul casei, lua frânghia și se bătea pe spate, cu atâta vigoare că-i dădeau la crimă.

Nu vrea să facă nimic ca toți ceilalți, și s'a inseris în Facultatea de limbi orientale doar pentru că toată lumea prefera Facultatea de drept. Una din mătușele sale i'a scris: „ai vrut totdeauna să treci drept original; originalitatea te nu-i altceva decât un amor propriu excesiv”. El își propusese să fie „primul savant al Rusiei”.

După o serie de avataruri „totul îi devine de nesuferit, se îmbolnăvește mai de grabă moralmente decât fizicește, apoi părăsește tot și pleacă în pustiu, să respire aerul și să trăiască viața animală”.

În prezența celor trei fete ale doctorului Berce, Tolstoi începe prin a se îndrăgosti de cea mai mare, apoi crede că iubește pe cea de-a doua, în sfârșit se amorează de cea de-a treia.

Mai târziu se pune să cosească cu mușcici, în bluză de țaran.

În epoca cea mai glorioasă pentru talentul romancierului și cea mai calmă a vieții sale interioare, el scrie: „cu toate acestea simțeam că nu sunt pe de-a-ntregul sănătos, la minte și aceasta nu putea să se prelungească mult timp.”

Îndoiala pe care o cunoștea din adolescență l'a dus la ideea de sinucidere. „Totul e minciună, moartea singură e adevărată” și întrebunța violenții ca să nu se sinucidă.

Tolstoi, zice Ossip Louvié, e „unul din acei oameni rari, cărora li se poate aplica aforismul englez: they are certainly cracked; but the crack let in light (ei sunt desigur cu o crăpătură, dar crăpătura lasă lumina să intre)”. Tolstoi deci este un seminebun de geniu.

Bibliografie: E. Régis: Précis de Psychiatrie; J. Grasset: Demifous et demiresponsables; Prof. G. I. Urechia: Cours de psychiatrie; Rogues de Fursac: Manuel de Psychiatrie; Ph. Chaslin: Sémiologie et clinique mentales; Kraepelin: Psychiatriche Klinik.

Doctor Omega.

Abonamentul la revista „Realitatea” se consideră de 52 numere anual, 26 pe jumătate an și 31 numere pe trei luni.

La administrația noastră se găsesc colecții complete din revistă pe anul 1927.

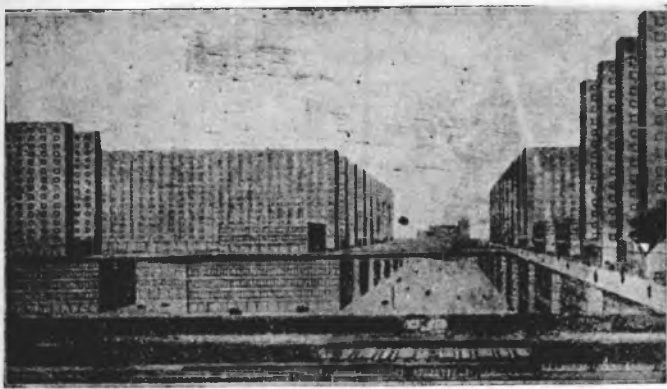

Orașul Viitorului

STATISTICIENII — astăzi meseria lor — au timp și răbdare: de curând, au calculat că înmulțindu-se mai departe și dezvoltându-se orașele mari, cu aceeași repeziciune ca până acum, atât în America cât și în Europa, chiar de s'ar întrebuița și cea mai mică părțică de pământ, locuitorii totuși nu vor încăpea, în orașe. Prin urmare

din Paris și New-York este foarte încurcată.

Această comunicație, care se va face în întregime sub pământ, va caracteriza orașul viitorului, față de metropolele de astăzi. Sub pământ vor fi și drumurile pentru automobile, și tot aici toate celelalte mijloace de comunicație. Artele subpământene vor fi continuu aerisite, cu

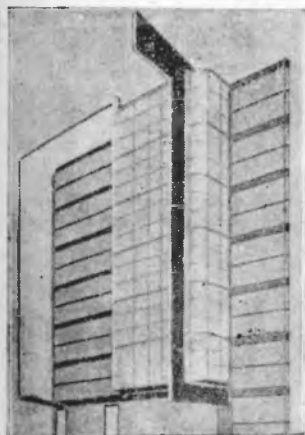

Incrucișare de drum în orașul viitor

arhitectura va fi datoră să țină socoteală de acest fapt. America a și luat inițiativa, construind edificii înalte, case cu 40 și 50 de etaje.

Noua direcție a arhitecturii e probabil că va avea tendința de a desvolta clădirile, nu numai la suprafața pământului, ci și în interiorul lui.

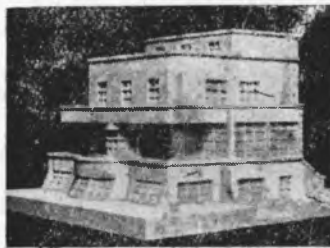
În prima ilustrație pe care o reproducem, am redat direcția transversală a unei străde, dintr'un oraș mare al viitorului. E probabil, că această ilustrație, peste 100 de ani, nu va fi o curiozitate. În partea de sub pământ,

Plan de firmă în orașul viitor.

sunt cam zece etaje. Aici se va face și comunicație generală. Populația se va deplasa dintr'un colț într'altul al orașului, cu expresse și tramvaie electrice, care vor sbura cu o repeziciune neînchipuită. Vor urma apoi alte două etaje, de asemenea rezervate comunicației. Să nu se pară aceasta o utopie, căci în zilele de astăzi, chiar, rețeaua de căi ferate subterane

țigare identică. E singurul lucru pe care arhitectura de azi nu-l aprobă. Diferitele stiluri vechi, ca și decorațiunile vor dispărea. Edificiile vor fi masive, în forma unor căzărni vaste, una lângă alta, banale și monotone.

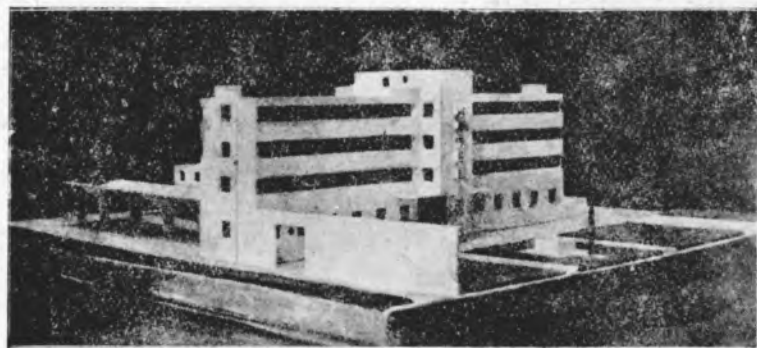
O vilă după arhitectura din anul 2000.

Este incontestabil că omul viitorului, deasupra artei pure, va așeza practicul și atunci numai acest sistem va fi acceptabil.

Exploatându-se complet spațiul, pe locurile ocupate astăzi, vor încăpea cel puțin de 20 de ori atâția oameni, ca în zilele noastre.

Privind magazinele de mărfuri ale viitorului, vom avea impresia că e vorba de o invenție ultra modernă și poate nepractică. Cu toate acestea ele îndeplinesc condițiunea ca minimum de teren să asigure maximum de încăpere.

Cu totul nou este tabla de reclame pe acoperișuri, care fără îndoială va atrage mai mult atenția publicului, în secolul viitor.

Hotel modern în orașul viitor

drum pot comunica numai automobilele și pe marginea strădelor găsim prăvăliile. Circulația pietonilor se va face deasupra acestei căi subpământene.

La suprafața pământului edificile vor fi enorme, dar nu mai înalte de 10, până la 15 caturi. Toate casele vor avea o înfă-

Și ferestrele de astăzi nu vor mai exista, în arhitectura viitoare. Vor exista însă niște ferestre lungi, care să treacă prin întregul etaj.

Omul epocii viitoare nu va avea în oraș locuința sa. Aci vor fi numai birourile și magazinele, teatrele, localurile de petreceri,

Magazinele orașului viitor

școalele, uzinele și toate edificiile în care se desfășoară o activitate oarecare. Locuințele oamenilor vor fi în vile, clădite la țară. Nici aceste vile nu se vor asemăna cu cele de astăzi, nu vor avea aceeași frumoasă arhitectonică, în schimb însă vor fi mult mai practice. După cum se vede, în modelul imaginat și pe care-l reproducem, vilele vor fi foarte simple, dar geamurile vor lăsa să pătrundă în toate părțile edificiului lumina. Simplitatea și armonia vor fi caracteristicile arhitecturii viitoare.

Băiatul lui moș Ghiță Buruiană, țaran chiabur din Tâmpa, s'a întors acasă dela Paris, unde a învățat carte.

Într'o zi, pe când tatăl său eșise la munca câmpului, vine și băiatul să se plimbe, în ghete de lac și costum la ultima modă. Văzând o greblă se apropie de tatăl său și, prefăcându-se că a uitat să vorbească românește, îl întreabă:

— Da cum se chiamă asta papa?

Șiretul de moș Ghiță ridică grebla de jos și spuse:

— Gândește-te puțin dragul tatii c'o să-ți aduci aminte.

Și așeză grebla în așa fel că tânărul, care tot tinerea pământul cu talpa piciorului — prefăcându-se că se gândește — călcă pe dânsa. Moș Ghiță îi dete drumul și coada lungă a greblii mi-l atinse pe tânăr așa de tare peste căpăjină că văzu toată câmpia și toate dealurile semănate numai cu stele verzi.

— Aoleo! taică, fire-ar a dracului de greblă, că mi-a spart capul!
— Aha fiule! Așa e că ți-ai adus aminte cum se chiamă?!...

AL. DELAVASLUI

COPIII MODERNI

Tata (muștrător): „Când eram de vârsta ta, nu minșisem niciodată.”

Băiatul șiret): „Dar când ai început?”

ASTRONOMIE

Ramolescu discută astronomie cu bunul său prieten Nătăfleț. Ajung astfel să vorbească și despre lună: „Se pare că și pe lună sunt cameni?”

„Păi de sigur! Sunt așa ca noi!”

„Măi! Ce imbulzeală trebuie să fie când e lună nouă!”

SEXUL CARE DISPARE

ARBAȚII mândrii de sine vor spune că ilustrația de mai sus este absurdă, că femeia care totdeauna a fost inferioară, va continua să fie inferioară bărbatului și în viitor, iar bărbatul va stăpâni înaintea, femeile, și toate viețuitoarele din lume.

Dar dacă bărbatul mândru de sine va studia împărăția animală și căile pe cari natura își împlinește scopurile, are să își schimbe părerea.

Dumneavoastră cunoașteți desigur ciudatul „rac parazită de mare”, despre care ne vorbește Darwin sau alții. Căți dintre acești giganti și foarte gustoși raci de mare sunt pescuiți, TOȚI sunt de parte FEMEASCĂ. Ciudat lucru, pe care mii de ani pescarii nu l-au bănuțit, racul femel care se pescuește, și pe care-l credem un singur individ, nu cade în plasă de unu singur. Căci dacă-i ridici ctăeva cruste vezi că e lipit de trupul giganticei femeiește un rac minuscul, care trăiește în chip parazită, de pe urma femeiei. Micul soți, folositor numai la rare și regulate ocazii, trăiește deci ascuns, lipit de femeia și apărât în contra celorlalte vietăți.

* * *

Natura nu e risipitoare în eforturile ce le face. Ea conservă puterea atâta timp cât e trebuitoare, de'ndată ce nu mai este necesară, pentru „dăinuirea speciei”, puterea dispăre.

La început, bărbatul era cu mult mai puternic decât este astăzi. Avea p atunci să țină piept urșilor, mamușilor și tuturor felurilor de sălbăticiuni. Decă avea nevoie de o uriașă forță mușchulară, în vreme ce femeia, care n'avea decât să

Chipul acesta, făcut de marele artist american Charles Dana Gibson, ne arată ce are să devină — după părerea unor oameni de știință — BARBATUL. În lupta lor în contra asprimilor ce li se rezervă ca pe-o grea sarcină natura, femeile au atins culmea, nu numai din punct de vedere intelectual ci și fizic.

Sunt unii cari merg cu pronosticurile până acolo, încât își închipuiesc că va veni o vreme când femeile vor fi de zece ori mai mari ca bărbatii, și-si vor purta soții ca pe niște mici scule hazlii. E de sigur o închipuire exagerată, dar ceva adevărat este în ea.

lucruze pe-acasă și să vadă de copii, n'avea trebuință de așa ceva.

Astăzi, pe măsură ce civilizația și științele progresează, munca bărbatului e din ce în ce mai puțin în funcți de mușchi, și din ce în ce mai mult o chestiune de inteligență. Gândiți-vă de-a pildă la acele gigantice fabrici de mașini (cum e Reșița de pildă) unde într'o clădire de mii de metri, în care se fac mii și mii de tone de șine, nu găsești decât UN SINGUR OM, care șade pe-o poziție mai ridicată și supraveghează mișcarea șinelor mănate de mașini. La un astfel de lucru greu, dacă el ar fi fost cu puțință în Epoca Fierului, ar fi trebuit MII DE OAMENI, cari să ciocănească mereu cu barosurile. Astăzi toată această operație o supraveghează nn singur om, geru de avea de câteva zeci de kilograme, îmbrăcat într'un tricou. Minerul vine lac din mina

de fier, mașinile'l apucă și'l așează în vagoane, alte mașini il scot apoi de-acolo, apoi dupăce bucățile mai do fier au fost supravegheate ca să se constate că totul e'n ordine, sunt ridicate și trântite jos de niște scripeti electrici, ridicate apoi iarăși și lăstate iarăși jos, iar când curentul e deslegat, șinele sunt încarcate gata, gără ca'n tot timpul acesta cineva să s fi atins de ele.

* * *

Femeile propășesc mereu în lucrul lor. Ele au să fabrice rasa umană. Au nevoie pentru aceasta de țarie, de sânge bun. Devin din ce în ce mai mari, mai puternice.

Toată civilizația noastră tinde să desăvârșiască acest progres al femeii: golful, dansingul, frizura baețească, fusta scurtă, toate nu sunt decât ca să-i facă viața naturală și simplă.

Aceeași civilizație tinde să reducă

pe bărbat și să-i micșoreze dezvoltarea mușchilor. Cătă vreme înainte de aceasta bărbatii erau cei cari făceau sporturi grele, astăzi stau în tribună și privesc PE ALȚII.

Cu mult înainte de creștinism Confucius, marele și bine crescutul filosof și predicator religios al Chinei, spunea: „Femeia este capo d'opera.”

Lessing zicea: „Natura a vrut ca femeia să fie capod'opera sa.”

Washington Irving spunea la rândul lui:

„Am avut adeseori prilejul să remarc țaria cu care femeile fac față nestatorniciei coplesitoare a norocului. Dezastrele cari frâng pe bărbat și il fac să cadă, se pare că excită toată energia sexului slab, și dau caracterului lor o îndrăzneală și înălțare cari uneori se apropie de sublim.”

* * *

Bărbatii au ezitat mereu să recunoască calitățile superioare ce și le invocau femeile, totuși își fac drum o admitero a superiorității intelectuale sau spirituale femeiești.

La Martine spunea: „In capul tuturor lucrurilor este o femeie.”

Ceeace este adevărat în special cu privire la mișcările religioase. In religia lui Mohamed gășiți pe bogata și hotărâta văduvă măritată cu Mohamed, care l-a pus pe acesta în mișcare, l-a finanțat în cariera lui și l-a ținut în mână tot timpul. Fiind el poligam, s'a fi putut să mai aibă pe ici colo câte o femeie. Dar e de remarcat, că dintre câte femi au fost până atunci, atunci, sau de atunci până astăzi sau vor fi până la sfârșitul lumii, singura pe care a admis-o în cer este soție sa.

Influența femeii o puteți urmări

de aproape și în alte religii, în deosebi raportul devoțiunii ei pentru jertfa de sine și localitate.

Goethe, în Faust, da femeii cel mai bun tribut ce se poate, vorbind despre „Das ewige Weibliche“, eternul feminin care înalță pe bărbat.

Oliber Wendel Holmes zicea: „Natura devine serioasă când naște pe o femeie.“ Probabil de aceea femeile sunt mult mai serioase ca bărbații, când au de-a face cu lucruri serioase și importante.

George Eliot — fiind ca o femeie — a cunoscut, firește, puține dintre ale femeii. Ea zicea: „Asemenea naștinilor cari sunt foarte fericite, femeile foarte fericite nu au istorie.“ Sora lui August avea un caracter infinit mai bun, și poate o mai bună minte decât fratele ei mai mare, sau decât soțul ei, nebunul de Marc Antoniu, care se prăpădia după Cleopatra.

Madame de Stael a fost una dintre cele mai strălucite inteligențe ale Franței și putea să-l necăjească, dacă nu chiar să-l inspăimânte, și chiar pe Napoleon. Ceeace e mai mult decât putea să facă oricare bărbat.

Cinicul rege francez care a fost întrebat despre legea solică prin care femeile sunt oprite de-a ajunge pe tronul Franței, a răspuns. „Legea aceasta e o lege foarte bună. Căci atâta vreme cât pe tronul Franței va sta un bărbat, puteți fi siguri că totdeauna Franța va fi cărmuită de vre-o femeie. Dacă însă ar fi pe tron o femeie, s'ar putea ca adevăratul domnitor să fie un bărbat, iar aceasta ar fi rău pentru Franța.“

***

Specialitatea bărbatului era până-acuma puterea. El era cel care se lupta, săpa șanțuri, vâna. Toate acestea au devenit din ce în ce MAI FĂRĂ IMPORTANTA.

În schimb tot ce a făcut vre-odată femeia, a fost important totdeauna. Nașterea unui copil, alăptarea lui, sunt lucruri cărora mecanica nu li se poate substitui.

Cu cât familiile descresc ca număr și sporește populația, cu atât răgazul tinde mai mult să facă pe femei mai mari și mai tari.

Când natura va vedea să-și poate împlini funcțiunile tot atât de bine cu ajutorul unor bărbați minusculi, va crea bărbați de aceștia. Un bărbat de câteva kilograme va putea mână automobilul tot așa de bine ca un Jack Dempsey, dacă automobilul va fi făcut după proporțiile lui.

Sugestia aceasta a lui Charles Gibson, care, firește, este mai mult ca de jumătate umoristică, poate să nu fie umoristică de loc în viitor, și devie o realitate.

Între noi și Epoca de piatră nu sânt decât 12 mii de ani. Ce schimbări se vor întâmpla în viitorii o sută de mii sau milioane de ani? Aduceți-vă aminte, că, după oamenii de știință, pământul acesta va mai dăinui o sută de milioane de ani, și ca'n acest timp, dacă nu se

va'ntâmpla o coliziune interstelară, oamenii vor continua să trăiască, să-și utilizeze creierul și SĂ SE TRANSFORME.

Cari vor fi acele transformări?

Puteți să fiți siguri, că parazitarea bărbatului minuscule lipite de trupul racului femele, a fost în zilele do' odinioară la fel de mare ca și consoarta, sau poate chiar mai mare.

Natura a văzut că-i tot așa de bine dacă el nu-i mai mare decât un hănuț de doi lei, și aceasta e actuala lui mărime.

Păiașul-bărbat e o făptură mică și foarte agilă. Citiți cât de interesant îi descrie Fabre dragostele. El se apropie de femela mare și grasă, cu o afecțiune foarte precantă. Căci întâiul instinct al femelei, înainte de ce și-ar da ea ce le are cu ea, este ca să-l infulce. El sare spre ea sare apoi la o parte, și tot sare și tot pândește până când își dă seama că poziția ei față de dânsul s'a schimbat, din foame în drăgălășenie. Atunci se apropie.

Mai târziu îi pare rău de ce-a făcut. Pentru că la fel ca la alte insecte infricosetoare, luna de miere se termină numai într'un chip: Femeișca devorează pe bărbat.

Uitați-vă apoi, bărbaților, la ceea ce se petrece la albine.

La ele, regina care e cea mai mare dintre femelele din stup, își alege un trântor, o ia cu el razna (vedeți descrierea acestui voiaj de nuntă în „Viața Albinelor“ a lui Maeterlink), și după ce rostul trântorului s'a împlinit, cade la pământ, din sborul acesta de nuntă, mort.

Soarta celorlalți trântori este chiar mai tristă, întrucât ei n'au parte de nici un voiaj de nuntă. Când regina se întoarce din voiajul ei la stup, albinele s'apucă și ucid trântorii, apoi îi aruncă afară din stup.

***

Pictura aceasta a lui Charles Dana Gibson este deci un avertisment la adresa bărbatului mândru de sine, a cărui stăpânire poate să nu mai fie așa de sigură pe cât și-o închipuie.

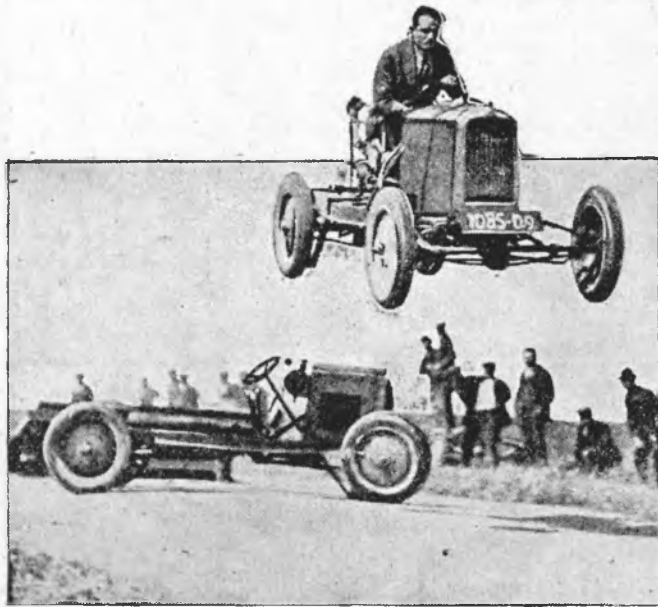
Automobilul sburător

DE curând s'a făcut în Franța o încercare... sportivă (!) de un gen cu totul nou.

Andre Mercier, un șofer și mecanic de automobile, dintre cei mai îndrăzneți a sărit cu automobilul său peste alia mașină Demonstrația a avut loc la Maubeige, în împrejurimile Parisului. Modelul sașiiului acestei mașini săritoare a fost construit, după planul lui Mercier

mai ales a modelelor neobișnuite „de circ“.

De multă vreme Mercier e preocupat de gândul unui automobil, care — la nevoie — să se poată ridica câțiva metri deasupra pământului și astfel să parcurgă, în sbor, obstacole, prăpăstii, mlaștine, râuri cu poduri slabe, etc. Consultându-se cu inginerii specialiști și cu mecanicii aviatori, a ajuns

și trebuia să dovedească posibilitatea de construire a unor automobile, care să poată sări peste obstacole, și la nevoie, chiar să sboare distanțe mai lungi, câțiva metri, deasupra pământului. Mașina cu care s'a experimentat n'a fost prevăzută cu aripi, de aceea acest automobil poate sări, dar nu poate sbura. Pentru sbor ar fi trebuit să i se adapteze aripi speciale.

Mercier este unul dintre primii șoferi ai Franței. El s'a interesat mult de fabricarea automobilelor,

la convingerea că tipurile obișnuite de automobile nu permit ridicarea acestora, în aer. Aceasta l'a deter-

minat să construiască un sașiu, care să nu fie prea greu. A găsit un metal foarte rezistent dar ușor, un aliaj care are ca bază aluminiul și după ce a construit modelul imaginat de dânsul, a făcut încercarea reprodușă de ilustrația noastră. El n'a adaptat încă aripi mașinii sale, dar speră că făcând această modificare, automobilul său va putea și sbura. Deocamdată săritura o face de pe o trambulină. Așezarea trambulinei a făcut-o cu multă precauție și în fața ei a așezat o altă mașină. Luându-și un elan, cu o viteză de 52 de kilometri pe oră, a ajuns la capătul trambulinei: aici a desfăcut imediat motorul de roți și a sărit, cum se vede în ilustrația noastră. În momentul închiderii motorului, imediat ce automobilul a intrat în gol, mașina lui Mercier a făcut un semicerc, a trecut peste mașina din față și a căzut pe cele patru roți, la 3 metri depărtare de mașina obstacol, fără să pățiască ceva. Ajunsă din nou pe pământ, mașina lui Mercier a mai mers o distanță, destul de mare, și apoi șoferul i-a oprit frânele.

Noi cei dintâi — în țara noastră unde drumurile sunt atât de rele și gropile atât de numeroase — trebuie să urmărim cu atenție invenția lui Mercier, menită să ne scutiască de toate amărăciunile și necazurile, în călătoriile cu automobilul, pe șosea. Deasupra gropilor, deasupra drumurilor desfundate, deasupra pâraielor și a podurilor rupte, automobilul lui Mercier, pe care îl vom adopta repede, își va lua frumusețea sborului, fără să se sinchisească de obstacole.

RECTIFICARE

În primul număr, din anul II, al revistei noastre, la concursul de frumusețe pentru copii s'au făcut câteva greșeli de tipar: Numărul 6 este copilul Sandu At. Bejan—Turnu-Severin, în vârstă de 5 ani și No. 7 este Ettiene Arizan, Roșiorii de Vede de 2 ani. Deasemenea s'au inversat numele fotografiilor 4 și 9 adică No. 4 este fetița Eli Holstein din Ploești iar No. 9 fetița Elena Paraschivescu de 2 ani și 8 luni din Reșița. Rugăm pe cititori să rectifice

Aspecte din viața ecuatorială

Venin de șarpe

NE-AM despărțit, soțul meu pleca în oraș, însoțit de un servitor. Am privit lung în urma lui, până când s'a pierdut de parte, pe cărarea serpuitoare, înecată de rouă, în negura zării.

Soarele ca un jar uriaș de aur, începea să-și respire razele strălucitoare.

În marea de flori exotice, ferma noastră se odihnea liniștită. Plantele, în clima sudică, sporesc atât de repede, încât cu greu poți scăpa de ele. Și în desisul celor cari au mai rămas, am găsit urma unui oaspe periculos. Un crotal, un șarpe a cărui mușcătură înseamnă moarte sigură, s'a adăpostit aici. În straturile pline de flori, am găsit cadavrul pisicii, pe care o iubia atât de mult Mary. Într'o noapte a eșit din casă și această îndrăzneală a plătit-o cu moartea. A fost mușcată de șarpe.

Natura este admirabilă, dar tot atât de îngrozitoare uneori!

Din casă m'a strigat vocea fetiței mele:

— Mamică, unde ești?

Îndărătul ei, iute ca un prânel, a apărut în pervazul ușii. hăeșul meu, de doi ani și complet gol era cu un inger, din rai. Iși freca ochii umflați de somn.

Am intrat în casă să-i îmbrac și să le dau de mâncare. Mary voia și ea să-mi ajute, la îmbrăcarea frățiorului ei. Fiindcă era zi de fier, cu multă neplăcere — în clima aceasta grozav de caldă, — m'am apucat de bucătărie. Aci omul își simplifică hrana: nu gătește decât odată la patru, cinci zile, evitând astfel obosiala de prisos, într'o căldură nesuferită. După ce am făcut aluatul și am isprăvit prăjitura, am observat că lada de lmn e goală. Soțul meu uitase să se în-

grijească de lemne. Am luat coșul și am eșit în grădină. Era foarte cald. Grămada de lemne se găsea în partea de miază-zi a grădinei, unde soarele dogorea mai puternic.

Deodată simt o durere săgetătoare în picior. Mă plec și plină de groază observ cum crotalul

„Mi-am întors, fața, să nu-mi vadă lacrimile”

se refugia, supărat de mine, care fără voie îl stingherisem din poziția, în care sta, prăjindu-se la soare. Era mimos și fluiera.

— Doamne, îndură-te de noi!

Sângele îmi înghețase în vine. Nimeni nicăeri. Vecinii, în tinutul acesta se găsesse la depărtări uriașe, și până la reînvoierarea soțului meu, mai era o săptămână. Și nici o picătură de alcool!

— M'a mușcat crotalul! Moarte sigură și îngrozitoare!

Amețită am căzut pe treptele casei. Tot soțul de gânduri se

îmbulziau în minte. Eram cuprinsă de egărcituri, palidă de moarte, cu buzele albastre, de veninul șarpelui.

Iar lângă mine copiii, încercau să mă trezească.

— Doamne sfinte, ce se vor face copiii mei?!

Acest gând dureros îmi sfărâma creierul, ca un fulger:

— Orice s'ar întâmpla, nu pot să-i las muritori de foame. Trebuie să-mi adun puterile, într'o sfortare supremă, și ultimile mele clipe să le folosesc, spre a apăra copiii de groaza foamei.

— Foarte bine mamică dragă, răspunde Mary. O să vezi cum știu eu să fac toate. Dar ce curios strălucesc ochii tăi! Nu ți-e bine?

— Nu-i nimic scumpa mea, — am răspuns eu — și m'am întors ca să-mi ascund lacrimile.

Timp de două ore am luptat cu amețiala, care creștea mereu. Piciorul mă ustura cumplit. Din pricina sbuciumului, fruntea era plină de sudoare, cămașa mi se lipise de trup. Sângele îmi svăcna sălbatic, îmi era nesuferit de cald, dar izbutisem să pregătesc totul.

Ultima sfortare am întrebuintat-o spre a mă îndrepta către dormitor, dar n'am putut ajunge până la pat, și am căzut pe pământ.

***

Din această amorteală, m'a trezit vocea lui Bobby:

— Dormi mamică! Nani! Nani! îmi cânta el la ureche. Mă simțeam pe deplin odihnită. Durerea îmi încetase și numai o apăsare, ca o greutate pe frunte, era singura urmă a mușcăturii de șarpe.

M'am ridicat. În cameră domnia o răcoare plăcută.

— Ce s'a întâmplat? Ce mi-nume?

În urmă am înțeles totul: Un proverb indian spune: „Dacă pe cineva îl mușcă un șarpe, să fugă de trei ori, în jurul orașului său natal, și va scăpa!”

Ceeace făcusem eu, în timp de două ore acelaș lucru ca și când ași fi încojurat orașul meu natal, în fugă, de trei ori: transpirasem mult și astfel am eliminat din organism veninul ucigător, care nu fusese desigur în cantitate prea mare.

Plină de exlavie, într'o izbucnire de bucurie, am deschis larg brațele, spre soarele care apunea:

— Natură înspăimântătoare! Natură sublimă!

— 00 —

Motto: „Cumpărarea pianului
e chestie de „încredere”

Garanția cea mai deplină

o oferă renumele
excelent al firmei

I. TRISKA

existență de 58 ani, cel mai
vestit depozit al branșei

Reprezentantul general al cu-
noscutei mărci „Förster”

Cluj, Str. Șaguna 14. Telefon 419.

Vizita reginei și regelui Afganistanului în Europa. Frumoasa Regină la Paris, condusă de ministrul de externe francez, d. Briand.

CONCURS DE FRUMUȘETE PENTRU COPII

24. Jana Ghiorghiu, 2 ani și 3 luni, Tg.-Mureș. — 25. Sonia Teller, 3 ani, București. — 26. Clementina Ghindea, 3 ani, 5 luni, Vașcău (Bihor). — 27. Gicu Leventer, 2 ani, Bacău. — 28. Mirica, 5 ani și Mihail Marcovici, 3 ani, București. — 29. Al. Villy Rosenbaum, 4 ani, Iași. — 30. Zeno Moldovan, 5 ani și 6 luni, Căpâlnaș. — 31. Livia L. Rădoi, 3 ani, Sibiu. — 23. Sandu At. Bejan, 3 ani, 6 luni, T.-Severin.

Jocurile Realității

JOC No. 1.

Joc în dreptunghi (10 puncte)
de Costel Gr. Mihai—Odobești

1.	A	a	a	a	a
2.	a	a	a	a	a
3.	a	a	a	b	b
4.	b	c	d	e	e
5.	e	e	e	e	i
6.	i	i	l	m	m
7.	m	n	n	n	n
8.	o	r	r	r	r
9.	r	s	s	t	t
10.	t	t	t	u	u

Literele din patrate trebuiesc astfel combinate încât să formeze 10 cuvinte cu următoarele semnificațiuni (orizontal); dela stânga spre dreapta: 1. filozof și gramatic francez (1515—1572); 2. râu în Franța; 3. bubă neagră; 4. unul dintre conducătorii convențiunii franceze; 5. preoți mahomedani; 6. stâlp; 7. oraș în Grecia; 8. stâlp de sprijin al gardurilor; 9. vârstă; 10. oraș în România. Aceste cuvinte citite dela dreapta la stânga au următoarea semnificație: 1. cuprins; 2. râu în Franța; 3. Bubă neagră; 4. renumit chimist Suedez (1833—1896); 5. preoți mahomedani; 6. numită însușire de gust; 7. nume feminin; 8. transportat; 9. vârstă; 10. Oraș în România.

Inițialele cuvintelor citite în ordine, de sus în jos, vor da numele unei reviste românești.

JOC No. 2.

Metagramă (3 puncte)

de G. C. Antonescu—Alexandria
Cu L sunt plantă otrăvitoare
Cu M din popoarele-africane
Cu T m'am trasformat în animal
Cu F eu sunt meșteșugar.

JOC No. 3.

Problemă matematică (? puncte)
de Dorel Gh. Teodoreanu—Buzău

Să se găsiască patru unumere, știind că sumele lor sunt respectiv: 7, 8, 10, 11, 13 și 14.

Ce oră este, știind că mai rămâne din zi o treime din cât a trecut, (ziua se consideră de 24 ore și începe la 12 noaptea).

JOC No. 4

Polidrom (3 puncte)

trimis de I. Munteanu—Craiova
Direct invers cum m'ei citi
In Biblie mă poți găsi,
Iar pe pământ când am venit
O lume întreagă a perit.

JOC. No. 3 (5 puncte) Răspundeți:

1. Din ce se făcea în vechime purpura?
2. Care e cel mai lung tunel din Europa?
3. Cine a găsit lampa cu incandescență?
4. Cine a fondat Roma?
5. Cine a construit podul peste Dunăre la Turnu-Severin? și la ce an?

Deslegările jocurilor se primesc la redacție până la 10 Martie c. Fiecare joc acordă deslegătorului un număr oarecare de puncte. Cel care obține numărul cel mai mare de puncte, prin deslegarea celui mai mare număr de jocuri, din numerile 5, 6 și 7 va primi un premiu de 1.000 lei. Premiul al doilea e de 500 lei; premiul al treilea 300 lei. Următorii șapte deslegători, primesc câte un volum din operele autorilor renumiți. Deasemenea vom publica numele tuturor deslegătorilor. Premiile se vor distribui la 20 Martie 1928.

Concurs de sky pentru dame la Brașov.

S'au clasificat: I. Klöckner (15); II. Orendi (17); III. Fuchs (16)

A. Rosenstein, Chișinău.—Pentru moment trebuie să ne mulțumim cu numărul colaboratorilor actuali. Mai târziu vom apela poate la serviciile Dvs.

Sideliu G. Anrian, București. — Dacă jocurile sunt bune le publicăm cu prioritate. Vom institui și un concurs pentru cele mai bune jocuri.

DISCREȚIE

Goldenbaum se întâlnește cu Rosenzweig, pe care nu l'a văzut din săptămâna trecută:

Goldenbaum: „Salutare dragă Rosenzweig, de ce s'a întâmplat? Am auzit că ți-a ars prăvălia eri?”

Rosenzweig: „Ssst! Să nu te audă cineva. Și uitându-se în toate părțile adaugă pe șoptite: „O să ardă d'abea săptămâna viitoare!”

SINCERITATE

Musafirlor, după o vizită îndelungată, a hotărât să plece. La ușă întreabă pe micul Ionel: „Nu mă conduci până la colț Ionel?”

— Imposibil! Imediat ce ai plecat ne așezăm la masă.

LA RESTAURANT

Clientul: „Tare sunt curios să știu cum a putut să trăiască găina asta cu atât de puțină carne pe oasele ei!”

Chelnerul: „Nici n'a putut, de asta e aici pe masă.”

Pudra

LABORATORIUM

EXPOZIȚIE GENERALĂ

Lia

1925

CHIȘINĂU

P u d r a

„LIA“

1925

„LIA“

superioară

Pentru îngrijirea tinereții și frumuseții și pentru sănătatea părului și a gurei.

Preparatele ei nu conțin materii dăunătoare, întrucât se compun numai din flori și frunze, deci se prepară în general numai din uleiuri de plante.

1. Cremă de zi „Lia” . . . . . 55 lei	8. Regenerator de piele „Lia” . . . . . 60 lei	16. Praf brillant de unghii „Lia” . . . . . 20 lei
2. Cremă de noapte „Lia” . . . . . 60 „	9. Lapte de castraveți „Lia” . . . . . 60 „	17. Stărpitor de păr depe obraz „Lia” . . . . . 25 „
3. Cremă Glicerin „Lia” . . . . . 60 „	10. Apă de gură „Liadont” . . . . . 50 „	18. Stărpitor de păr depe corp „Lia” . . . . . 150 „
4. Cremă de confort „Lia” . . . . . 55 „	11. Cremă de dinți „Liadont” . . . . . 30 „	19. Spirit de păr „Liavol” . . . . . 100 „
5. Cremă turcească Hanum „Lia” 110 „	12. Roș de buze lichid „Lia” . . . . . 60 „	20. Spirit de urzici „Lia” . . . . . 60 „
6. Cremă pentru cojirea obrazului „Lia” . . . . . 100, 110, 120 „	13. Roș de obraz și de buze „Lia” 50 „	21. Antiodor „Lia” . . . . . 40 „
7. Spirit de camfor „Lia” . . . . . 75 „	14. Creion pentru sprincene „Lia” 45 „	22. Creion de gene și sprincene „Lia” 60 „
	15. Lac de unghii „Lia” . . . . . 45 „	

Cereți prospecte gratis dela depozitele noastre!

Biroul de comande „Kozmesis”: B u c u r e ș t i, Str. Barbu Lăutarul 6

Fotografii în celula ucigașului: William E. Hickmann, ucigașul micii fete Marion Parker, din Los Angeles, primind în celula sa vizita tatălui său, a fost fotografiat — cu îngăduința directorului închisorii. Acest lucru e neobișnuit chiar în America

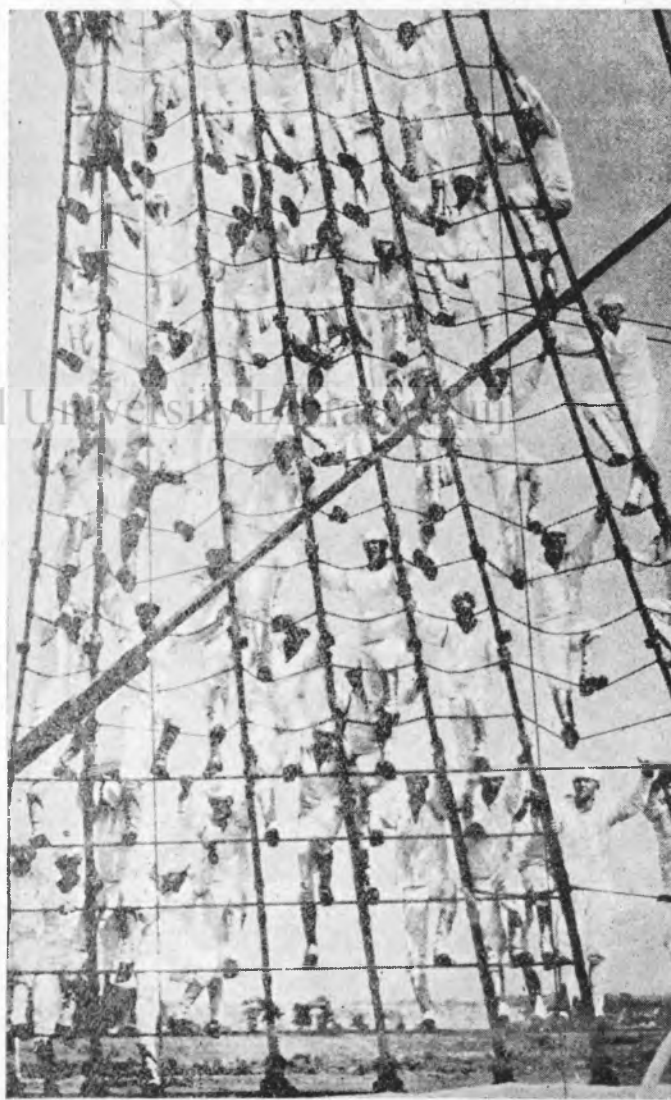
La expoziția din Berlin „Grüne Woche”, s’au făcut experiențe cu cea mai mică pompă cu motor, împotriva incendiilor

Cel mai bun antrenament pentru boxeuri — după cum spune Eduard Strangler (la stânga) — este tăierea copacilor. Boxeurul american se exercită aici împreună cu boxeurul indian Robuck în vederea matchului pe care-l va avea la St. Louis împotriva lui Jose Sketske

În mijlocul iernii bae de soare într’un lan de grâu din California

O priveliște pitorească dela Manevrelle navale din America

Concurs de frumusețe pentru copii

„Realitatea Ilustrată” a instituit un concurs de frumusețe pentru copii: se vor acorda trei premii de valoare, celor mai frumoși trei copii. Pot concura toți copiii între 2 și 7 ani: fete și băieți. Pentru aceasta e nevoie să ni se trimită o fotografie 9×12, împreună cu 200 lei, pentru facerea clișeului. Vom publica pe rând, toate fotografiile concurenților și la 1 Martie o comisie alcătuită din fruntașii vieții culturale și sociale din Cluj, vor decerna premiile. Valoarea acestora e de 20.000 lei.

CITIȚI ȘI RĂSPÂNDIȚI

„REALITATEA”

Insemnări de Carnaval

UNUL dintre cei mai mari pictori decorativi, Frantz von Stuck, zice: „Ceeace am de spus aceea pictez.” Sentința acestui pictor e foarte potrivită și carnavalurilor de astăzi, căci „oamenii dansează conform cu ceea ce vor să-și comunice unii altora.”

S'ar putea spune multe despre chipul cum se dansează, tot atât de mult câte sunt gusturile și părerile oamenilor asupra felului și calității de îmbrăcăminte. Croitorii se pricep foarte bine — știind că au de plătit multe taxe și multe impozite — să exploateze gusturile diferite ale dansatorilor de carnaval.

Ceeace se dansează numai la bar

Dansul este o artă și foarte mulți dintre oameni înită prost arta creată de cei talentați. Dacă în dans — la fel ca în orice artă — nu se pot prescrie reguli stricte, totuși există îndrumări generale, pe care le vom aminti aici în parte:

Dansatorul trebuie să fie atent, nu numai la picioare, ci și la mâini. Nimic nu-i mai comic decât ca brațele sau palmele dansatorului să fâlfâie, în jurul damei, asemenea cozilor de frac.

Și pentru că fără voie am ajuns la frac, vom face o observație foarte importantă: bărbatul să nu danseze niciodată cu haina deschisă.

O mare parte din public simte muzica. Aceștia înțeleg ritmul și dansează astfel cu multă ușurință. Adesea simțul ritmului poate fi un păcat, pentru că duce la exagerare și deaceea se întâmplă să vedem pe câteceineva dansând cu atâta patimă

charleston-ul, încât spectatorii să se contagieze și ei de un soi de „tremurici”, și să înceapă a țopâi în sălile de dans, pe stradă și chiar în mansardele puțin spațioase.

Nu e deloc păcat ca la dans să păstrăm oarecare complezență. Inseamnă aceasta că să dăm atenție direcției și distanței între dansatori și dacă întâmplător ne ciocnim cu o altă pereche, să ne cerem reciproc scuze și nu să ne injurăm, după cum se obișnuiește adesea.

E nevoie, în totdeauna, să se facă prezentările de rigoare. Nu poți invita la dans o femeie, numai pentru că ai văzut-o în mulțime, și ai

fost atras de ea.

În ultimul timp conversația în cursul dansului a dispărut. Englezul nu vorbește când face sport și el, considerând dansul tot sport, nu-și mai pisează partenera cu flecăreli. Prin aceasta fără îndoială că dansatorii nu pierd nimic.

Prinderea damei, în timpul dansului, așa după cum se face în ziua de astăzi, e pur și simplu desgustătoare. Că aceasta ar fi trebuit să-mi încep arcolul, dar dacă un gentleman nu poate vorbi bine despre femei, e rău că nu greșește, certând întâi pe bărbați. Femeile în general se ocupă de corpul bărbaților în așa fel, în cât sunt aproape nediferențiate de contururile genunchilor. Ne rădăne acum întrebarea propriu zisă: ce să dansăm?

Răspunsul a înghițit în gura sa nesăbuit, tot ce-a fost bun și din vremuri de pace, abia ni-a rămas

Grafologia este o știință

ÎN ultimul timp, adânci prefaceri sociale și culturale au determinat omenirea să se îndrepte — mai mult inconștient — spre o ideologie mistică. Realitatea prin cruzimea ei dureroasă, influențează puternic sufletele celor mai mulți și aceștia — temându-se de prăbușire completă — caută scăparea, în metafizică.

Așa se explică că vedem înflorind o știință mistică, mai mult superstiție, de care profită în mare măsură astrologii, cărturările, chiromancierii și grafologia. Nu trebuie însă să confundăm grafologia cu prezicerile prin aparate horoscopice, sau cu alte așa zise științe misterioase.

Grafologia este cu totul altceva. După cum ochiul este oglinda sufletului, tot astfel scrisul cuiva este fotografia reală a inteligenței și a caracterului. Deaceea știința grafologiei — adică știința care analizează scrisul oamenilor — nu este nici scamatorie, nici vrăjitorie, și nici o amăgire oarecare. Ea este o știință, care — e adevărat — se găsește la începutul dezvoltării ei, dar care totuși are și baze și legi științifice. Are o literatură abundentă și se ocupă de dansa personalității de seamă, din Franța, Anglia și Germania.

Esența grafologiei este foarte ușor inteligibilă. Știința medicală e de acord că sediul inteligenței și al caracterului e creierul. Din creier, nervii pleacă în toate direcțiile organismului. Nu există nici cea mai mică părțică a corpului, care să nu fie legată, prin rețeaua de nervi, cu creierul. Astfel, degetele, care sunt organele sensibile ale pipăitului, e natural să aibe legătura cea mai strânsă cu creierul. Când scriem în mod spontan, când pușem pe hârtie gândurile noastre, fără să cugetăm decât la semnele pe care le facem, vom exterioriza și eul nostru, caracterul și inteligența noastră, cu ajutorul nervilor ce leagă creierul de degete. Nu există excepție sau derogare dela această regulă. Grafologul deci, din miile de variațiuni ale formațiunii și ale mersului literelor, ale șirelor și trăsăturilor, poate stabili personalitatea celui ce le-a scris. E natural că spre a putea deveni bun grafolog, e necesar în primul rând să fi înzestrat cu un simț special. Nu e destul ca cineva să cunoască regulile de variațiuni ale literelor și trăsăturilor,

fox-trotul. Din foxtrott s'a născut shimny-ul și apoi charlestonul. Charlestonul însă nu se mai dansează astăzi atât de sălbatic ca și în primul an al creației sale.

Blackbotton-ul derivat din charleston, evidențiază dorința de mai multă liniște, tot asemenea posodouble, care derivă din onestep. Din vals s'a născut bostonul și astăzi locul bostonului l'a luat valsul englez.

Valsul vienez a murit după o prelungită, agonie, ca să-l moștenească dansul yale. Dar nici acest dans nu este uniform și nici adecuat unei singure melodii, ci lasă câmp liber fanteziei diferiților dansatori,

spre a putea citi din semne, care pentru alții rămân mute, ci e nevoie ca și sistemul nervos al grafologului să fie asemenea unei antene, ca să poată simți — fără a se preocupa de sensul cuvintelor scrise — dintr'un manuscris, care este firea scriitorului. Semnele vizibile nu fac decât să întăriască ceea ce grafologul simte. Grafologul are nevoie de o intuiție specială.

După cum vedem, în grafologie, nu există nici superstiție nici vrăjitorie. Totul e logic și explicabil. Orice scrisoare produsă spontan și scrisă cu cerneală (creionul nu dă suficientă nuanță trăsăturii) poate fi analizată, din punct de vedere grafologic.

Cel mai greu lucru în grafologie este stabilirea genului și aceasta își are ușor explicația. Într'adevăr, medicina arată încă de vreme îndelungată, că sunt foarte mulți bărbați a căror stare sufletească, al căror caracter intim, are un timbru feminin, după cum există femei nenumărate, care — în ceea ce privește sufletul — sunt adevărați bărbați. De sigur că întreg sistemul nervos, fiind acomodat caracterului, și manuscrisul va prezenta, pentru unii bărbați, un timbru feminin sau pentru unele femei un timbru masculin, iar trăsăturile vor fi astfel bărbătești sau femeiești, deși scriitorul putea să fie de genul tocmai contrar aparenței. De aceea se obișnuiește, în analiza grafologică, să se indice în prealabil, pe manuscrisul dat în acest scop, genul scriitorului.

Vom observa că prezicerea viitorului, pe baza grafologiei, se reduce pur și simplu la deducțiuni. Cunoșcând caracterul cuiva se poate prevedea cu oarecare aproximație, cum va reacționa în viață. Dacă un manuscris trădează pe scriitor ca neglijent, desordonat, și lipsit de conștiinciozitate, dacă el arată că scriitorul n'are o cultură aprofundată, și nici o inteligență solpitoare, ușor se va putea deduce că respectivul nu va ajunge departe. În schimb, dintr'un manuscris care trădează pe omul spiritului, inteligent, cult, precum și din amalgamul altor simptome, se va putea concluda că acel om, mai curând sau mai târziu, se va impune în societate.

având momente când reamintește tango-ul sau dansul benne.

După cum se vede războiul a adus și în dans o întregă revoluție. Singurii dansatori au rămas aceeași. Pe ei nu-i schimbă vremea. Sunt și astăzi cei mai bine crescuți dintre tineri (!) indiatori (!) gentili (!), în vreme ce dansatoarele sunt blânde (!) blajine (!) și se înroșesc ușor (!)... Poartă și astăzi părul lung (!) și-și ascund farmecul trupurilor de ochii curiosilor, în mod grațios, prin vestimente închise (!) discrete (!).

Despre mame nici nu mai vorbesc! Ele nu vor nici acum ca fetele lor să se mărite!...

Pui de Animal

A PROAPE aceeași drăgălășenie pe care o au copilașii când încep să facă primii lor pași, o regăsim la puii animalelor de tot felul. În ilustrațiile pe care le reproducem, vedem

de papagal bunăoară, n'are de fel o înfățișare plăcută, cu puful ușor, care-i străpunge pielea galbenă, ici și colo, spre a lăsa capul, cu totul golaș, cu atât mai caraghios cu cât se prelungeste

Broaște țestoase ieșind din ou

cum își îngrijește câinele, cu dragoste, puii săi. Observăm că până și porcul din rasa york, gâdăcu cu pielea roză, ca și puiul de struț golaș și fricos, care se ascunde tremurând, în brațele

cu ciocul gros și lung. Chiar cel mai sălbatic animal în primele săptămâni de viață, este cu totul neajutorat și stângaci. Această stângăcie, pe deoparte, îl face inofensiv, pe de

Agari nuși și cățelusi lor de curând născuți

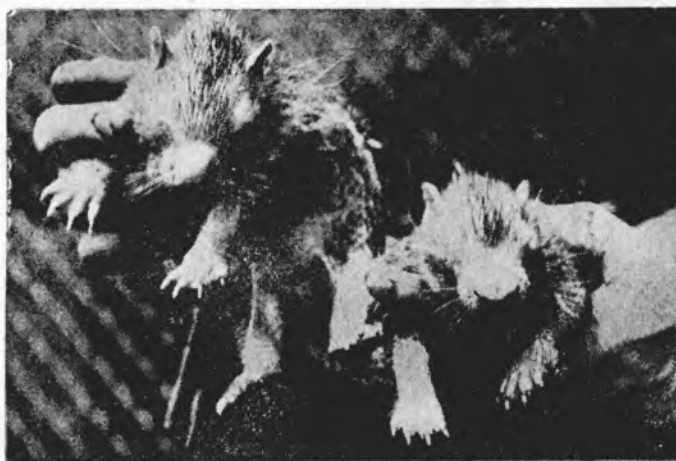
ingrijitoarei, au și ei naivitatea și gingășia, care ne încântă și ne place.

Broasca țestoasă, atât de greoaie și de urită la înfățișare, când e matură, se prezintă ca un adevărat Don Juan, când iese din ouă. Își poartă mândră micul scut din spate, pentru că nu știe ce sunt primejdiile.

Sunt însă și excepțiuni: puiul

Primii pași ai unui papagal

Pui de arici în primele momente ale vieții lor

alta îi da o drăgălășenie caracteristică. Americanele excentrice și bo-

tofi sau genți. Cu drept cuvânt a spus undeva Shakespear: „Chiar și șarpele e un animal

Ouă de struț și puii cari ies din găoace

gate obișnuiesc să se joace cu nevinovată, atunci când e mic, puii de crocodil, din pielea cărorora mai târziu, își vor face pan-

VIITORUL SOCIETATE ÎN COMANDITĂ PENTRU AJUTORĂRI DE DOTE CLUJ, STRADA MEMORANDULUI NO. 4.

Primesc dotă (zestre)

Domnișoarele, doamnele și domni, cari voesc să se căsătorească dacă încheie contract cu institutul nostru. Plătim sau dăm: celor din clasa I. 100.000 lei numerar sau o garnitură completă de dormitor, sufragerile și bucătărie, în valoare totală de 120.000 lei.

Celor din clasa II. 70.000 lei numerar, sau o garnitură completă pentru un dormitor, sufragerie și bucătărie, în valoare totală de 80.000 lei.

Celor din clasa III. 40.000 lei numerar, sau o garnitură completă pentru dormitor și bucătărie în valoare de 50.000 lei.

În sensul condițiilor noastre generale, plătim în numerar ajutorul de dotă și acelor persoane cari nu se vor căsători.

Cele mai avantajoase condițiuni

Înscrierile se pot face: în Cluj, la sediul societății, Str. Memorandului 4. Căutăm reprezentanți cu salariu fix în toată țara, cari să poseadă garanție morală și materială.

Revoltă

Săracul a privit la cel bogat
Cum se răsfătă în comori auritoare,
În pompă, în mărire, în splendoare —
Și revoltat
Cu pumnii strânși, murdar, infometat,
În ura lui, spre ceruri a țipat:

— Tu Doamne, nu mi-ai dat nimic,
Nici aur, nici nădejdi, nici grâu, nici
[soare,
Nici zi de sfântă sărbătoare —
Calic născui și voi muri calic!

Te laudă profeții mincinoși în cor,
Că tu ești adevărul și lumina, —
Dar nu ești decât un înșelător!
La ce e viața bună,
Când sărăcia fruntea mi-o'ncunună?
Ca 'ntr'un magnific cerc
O clipă cerul s'a deschis
Și Dumnezeu a zis:
— Viața-și are prețul ei!
Ți-am dăruit cu 'mbelșugare sărăcia,
Și care bogăție o mai vrei?

IUSTIN ILIEȘIU.

Insectele și Crinul

Un crin debil și alb în rontul din grădina
Purtând pe a sa frunte... simbolul ne'ntinării,
Sedus ca un copil de tânără Ondină,
Măsoară cu privirea nemărginitul zării.

Fiori de fericire... îi scutură trupșorul...
El darnic omenirea o scaldă în parfum.
O lume de insecte spre el și 'ndreaptă sborul,
Lăsând în urma lor atâtea flori pe drum.

La ce — se 'ntreabă dânsul — grăbesc așa spre mine,
Eu încă sunt micuț abea am dat în floare.
Nu 's doar atâtea flori Mirandre și Verbine,
Zambile, Tuberoze, Muscate, Lăcrămioare...

Corola mea micuță, și plină de nectar
Vor crede ele oare, că le vor fi de-ajuns?...
Și totuși zi și noapte e supt fără habar,
De valuri de insecte ce-l înconjur pe-ascuns.

Cu fruntea tot senină la sâmu-i le primește,
Le îmbată cu parfumul-î, cu dulcele-î nectar.
Dar firea-î schimbătoare, ca păru-mi ce albește,
Și daru-i mai târziu e răsplătit amar...

Când toamna bate'n use, de cere-un ajutor,
Ele-î privesc în trecăt durerea lui cea mare,
Nevrând să-și recunoască pe fostul protector...
Și pe când ele zboară, dânsul sărmamul moare...

Avramescu Nicolae.

UN VIS

(Sonet)

M'am rătăcit prin vuetul furtunii
Pe niște fărmuri triste și stinghere.
Din ceruri, ca o slabă mângâiere,
Mai străbătea tăcută raza lunii...

Mugeau pe stânci șuvoale'n cădere
Rostogolite'n volbura genunii...
În cuiburile umede, lăstunii
Băteau greoi din aripi în tăcere...

Și eu cutereeram urcând din greu
Stâncoasele cărări întortochiate...
Și nu-mi puteam găsi pierduta cale...

Și pașii mei alunecau mereu...
Neputincioasă luna'n neguri pale
Privea la chinurile-mi, sbuciumate...

ȘTEFAN STĂNESCU
București.

UMBRE

Privesc în jur și mă cuprind
Aceleași doruri moarte.
Se simt din nou reinviind
Spre tine să mă poarte.

Din vatra plină de uitări,
Adânc a prins să scurme
Un dor, din stinsele visări,
Nedibuite urme.

În preajma mea te văd mereu
Vedenie fugară,
Cum vii la căpătâiul meu
În fiecare seară.
Răsufletul tău adie calm
Pe fruntea mea bolnavă
Și-mi stărue'n urechi un psalm
De pace și isbavă.

Un chip cu ochii de-ametist
O umbră fermecata,
Se pleacă lin și-mi cântă trist
Un cântec de-altădată.

P. BEȘICARU

LA REDACȚIE

Redactorul: „Poezia aceasta e
foarte frumoasă. Ați scris-o singur?
— De sigur!
— Atunci mă bucură foarte mult
că vă pot face cunoștința Domnule
Dimitrie Bolintineanu. Eu socotiam
c'ați murit demult.

DOR

L

Mi-e dor de-albastrul nesfârșit,
De razele calde de soare,
De chipul tău, gingașe floare,
De graiul tău, drag ciripit,
Și de seninul fără nor

Mi-e dor.

II.

Mi-e dor de ochii-ți visători,
De zâmbetu-ți cald de fețoară,
De câmp cu flori, de primăvară,
Să sbor cu tine peste nori,
Să simt al dragostei fior,

Mi-e dor.

III.

Mi-e dor, gândind că poate mâine,
N'am să te pot vedea venind,
Când te-oiu striga, poate murind,
Căzut din 'naltul zărilor senine,
Să te sărut pân' ce nu mor.

Mi-e dor.

De elev aviator

PENESCU GH. PETRE

Josefina Backer la Viena. Steaua de
varietate negressa Josefina Backer,
care a ținut atâtea vreme Parisul în-
cântat, sub farmecul dansului ei, a
sosit la Viena. Ea caută aci odihnă.
Ilustrația noastră o reprezintă cu
cei doi câini favoriți.

Berea „URSUS“

Berea „URSUS-EXTRA“

Berea „HERCULES“

sunt mărcile cele mai bune.

Ursus Fabrica de Bere S. A.
CLUJ (Mănăstur)

CEA MAI NOUĂ NEBUNIE A MODEI AMERICANE
In societatea aleasă americană cuconițele elegante au adoptat moda de a-și impodobi de jur împrejur urechea cu pietre scumpe, în special briliante. Ilustrația noastră reprezintă o astfel de elegantă americană.

PROGRESUL ȘI TRUPUL SVELT

Cum se vor înfățișa seratele mondene la sfârșitul veacului al XX-lea; cuconițele în loc de a se desfăta mâncând și bând vor face gimnastică, spre a-și păstra linia sveltă.

Domnul Bntă Verzesu, îmbogățit de războiu, la fotograf, cu tânăra sa soție:

„Femeea trebuie totdeauna să urmeze bărbatului, te rog dar scum-

pă jumătate, ca să nu se vadă că ești mai înaltă decât mine, să rămâi în planul al doilea.

Și fotografia se făcu...

Petre I. Colefleanu

POSTA REDACȚIEI

D. G. Tecuci. — Mulțumim pentru versurile drăgălașe.

E. Tifrea — Sinaia. Rubrica jocurilor și a concursurilor se publică pentru toți cititorii revistei, nu numai pentru abonați.

Teodor Costin, din com. Heandă-Mare, ne-a trimis cu ziua de 12 Decembrie 1927 o scrisoare-răspuns d-lui M. B. din Pitești. Acesta din urmă făcea o critică, mai mult decât aspră, textului și autorului paginii de morală și filozofie populară, din revista noastră. D. Costin scrie:

„... De sigur că aceste articole nici nu și-ar atinge scopul urmărit, dacă n'ar contraria concepția de viață a unora. Eu socot că un număr de cititori considerabili nu se simt jigniți de îndemnurile scrise în pagina 3-a, ci dimpotrivă le primesc cu plăcere și le socot chiar cele mai importante din întreaga revistă. Pe câtă vreme celelalte articole privesc, fiecare în parte, o altă categorie de cititori, pagina 3-a se adresează de obicei tuturor cititorilor.”

Boris Porucic — Gurgiu, (Mureș).

Vă rugăm ca mai întâi să trimiteți manuscrisele și numai după ce vom aprecia valoarea articolelor Dvs., vom putea fixa.

Fănel C. Hanganu — Fălcu. Primit zilnic aproape 160 de jocuri. Cu începere din săptămâna aceasta am hotărât să publicăm numele celor cari ne trimit jocuri spre deslegare. Suntem însă nevoiți, pentru că nu putem publica decât 2, 3 jocuri într'un număr, să tot amânăm și să facem o alegere severă dintre jocurile pe care le avem.

Martin Vasile—Bals. (Romanați). De abea astăzi primim la redacție răspunsul Dvs. la concursul „Cu ce se ocupă Doamna, cu ce se ocupă Domnul, sosind astfel prea târziu **Ștefan Negulescu — Galați.** Deseururile dv. au venit târziu.

Nelu Stumer — Vaslui. Primit propunerea cu anumite corective după cum puteți observa. Dacă doriți puteți concura la concursul fotografic, trimițând copii, de pe fotografiile de contrast. Dacă fotografia e interesantă, din punct de vedere al subiectului, și bine executată, revista acordă un premiu de 1000 lei.

Consultațiuni medicale

Bloom: Coșurile de pe față. In primul rând trebuie ținută pielea curată. Ia început, de câteva ori pe zi, spălată fața cu săpun bun de casă, sau cu săpun —10 la sută sulf. După săpunire, fața trebuie spălată bine cu apă curată, caldă, ca să nu mai rămână nici o urmă de săpun. Se șterge cu un prosop curat și se unge cu una dintre următoarele unguente, care produc descuamația și usucă pielea:

1. Lact. sulf. 5 grame
Zinc oxydat 10 gr.
Amyl. pur. pulv. 10 gr.
Vaselină 25 gr.
M. F. unguent.

Se unge seara și dimineața, după spălătură.

2. Naftol B. 2 grame
Acid salicyl 2 grame
Resorcin 5 grame
Sapo virid 10 grame
Vaselină 10 grame
M. F. unguent

Se unge seara și dimineața, după marea.

In cazul când pielea nu lucrează bine, trebuiesc făcute masajii vibraționale. Dacă coșurile sunt produse dintr'o proastă funcționare organică, a tubului digestiv, a ovarelor, de anemie, etc. trebuiesc tratate aceste boli. Dacă tratamentul indicat nu slujește, se face tratament cu razele X.

Figuri onomastice

Figurile sunt alcătuite din litere care reprezintă astfel cu numele caricaturile respective.

Avion trimis de Paul Enescu — Craiova

Ninica

de Mioara Stănescu—București

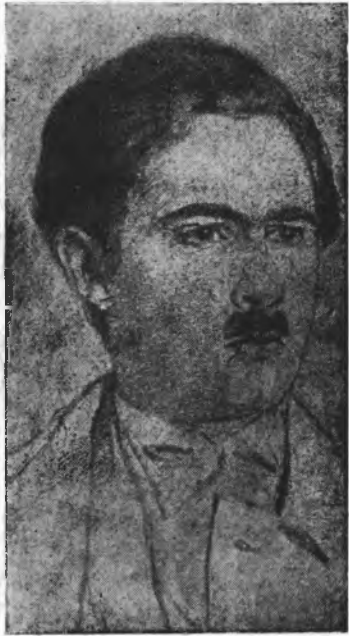
Gina Bulandra

trimis de Paul Enescu—Craiova.

Concursul literar al „Realității Ilustrate“.

Când sapi groapa altuia

— de Iustin Ilieșiu —

JUSTIN ILIEȘIU
câștigătorul premiului I.

— Allo!
— Allo!
— Cine vorbește?
— Tu ești, Mișule?
— Da, Fani. Spune!
— Am văzut astăzi un colier admirabil... Știi ceva...

Bancherul Mișu Mandulea, director al băncii „Dunărea“ mic, chel ca un cartof, cu ochii răutăcioși, cu nasul acvilin ca pliscul unei paseri de pradă, rotund la pântec, parcă toată viața s'ar fi nutrit numai cu sămbure de nucă, puse receptoriul la loc cu un gest de scârbă și plimbându-se de ici până colo enervat, isbucni furios:

— Hoo, păsărică! Coliere îți lipsește? Asta n'o mai pupi, madam! Adică, cum, mă rog? Ce sunt eu? Fabrică de bani? M'am săturat de când îmi sugi sângele ca o viperă... Douăzecișicinci de ani cu o majă de untură!... Ajunge!...

Apoi se calmă încetul cu încetul, căscă plictisit, își aprinse o havană și fumul plutea în aer ca niște leșpezi întunecate.

Fani era nevastă-sa, pe care o înșela pe toate căile. Avea aur și ce-i păsa de lume! Viața e frumoasă cu variații. Arunci un pumn de aur și femeile își jertfesc cinstea pe altarul dragostei, fără nici o remușcare.

Funcționarele dela bancă toate îi sunt amante și toate au blâni scumpe, mătăsuri și automobile, în afară de soția lui Dinu Măgură, dactilografa, pe care n'o poate ademini, ori câte curse i-a întins. Și are niște ochi, femeia aceasta, dulci ca miele albinelor, pulpe sculptate în marmoră, șolduri atâțătoare și mai are niște săni fragezi ca mugurii trandafirilor de primăvară!

Ce n'ar da să se poată înfrupta, o oră numai, din faimecul grațiilor sale!

Dar Eliza își iubește cu pasiune bărbatul, își coase singură rochiile. N'o tentează nici aurul, nici luxul.

Bancherul și-a pus de multă vreme ochii pe ea și-o pândeste ca un uliu cu ghiare însângerate.

Hai să-și încerce încă odată norocul. Cine știe?... Apăsă de buton:

— Să vină dactilografa cu actele!

Doamna Eliza apărură palidă, emoționată, stioasă.

— Te chem, doamnă, pentru a zecea oară. A zecea oară te întreb. Mai persisti în a fi încăpățanată, sau ești hotărâtă să cedezi?...

— Nici în fața morții, domnule director.

— Ui-te ai un cek de 100.000. E un modest avans...

— Cinstea mea nu se poate cumpăra cu bani...

— Atunci vei muri de foame! Instituția nu mai are nevoie de serviciile duminale... Li voi face vânt și lui Dinu...

Eliza îi aruncă o privire plină de dispreț și plecă pentru totdeauna din serviciul băncii...

Femeea dracului!... Atâta bănel, și nici măcar un zămbet în schimb. E nemaipomenit... Păcat de ea...

Rezistența aceasta îl îndârjea mai mult și-l făcea să sufere.

Ca un vânător, care se întoarce acasă fără vânat, scrâșni din dinți și-și frecă mâinile desnădăjduit.

Într'un târziu ieși din cabinet și inspectă biourourile funcționarilor, răbufnind și înjurând moșicește.

Bietii funcționari, înghițeau hăpurile, tremurau de mânie, dar nu cuteza unul să riposteze. Lașitatea lor mergea până la umilință.

De altfel în aceste vremuri grele, cine să-și pună în joc viitorul? A rămânea fără pâine e un adevărat dezastru. Banul se câștigă cu multă greutate și puteri de muncă găsești la fiecare pas. E un surplus de intelectuali și ca să fii numit un biet copist undeva, ai nevoie de protecție puternică.

Grele vremuri, triste vremuri.

Dinu Măgură, casierul băncii era mai scuturat, făcuse studii la Berlin, puțin îi păsa de apostrofările directorului și din cauza aceasta avea des de furcă cu el.

Acum însă și unul și altul și-au ieșit din pepeni, ceea ce a uimit pe toți funcționarii.

— Domnule casier, cam târziu pe la slujbă astăzi, ai?...

— Da, domnule director, o ușoară migrenă. Am consultat un doctor.

— Dar toate astea nu interesează instituția noastră...

— Interesează sănătatea mea...

— Ha, ha, ha, multă cutezanță, tinere...

Casierul nu răspunse...

— Am nădejde că n'o să se mai întâmple?

Dinu încrunță sprâncenele:

— Nu pot răspunde acestui ton dictatorial. Remușcările nu-mi neliniștesc conștiința. Rog, deci evitați orice provocare inutilă.

— Im! Da, da, așa sunteți dumneavoastră, nu mai respectați bătrânețea... Hm!... Vom vedea noi...

Bancherul roșu ca un curcan, furios ca un taur legat în lanțuri, se îndreaptă gesticulând spre cabinetul său.

Una ca aceasta nu i-se mai întâmplase. Căuta un mijloc de răsunare. Auzi dumneața moșicul de subaltern să-și ia nasul la purtare, să se poarte necuviincios față de el, elita orașului, mulimilionarul, politicianul?...

În culmea indignării isbucni involuntar:

— Ticălosul! Lam strâns de pe drumuri, și pe el și pe soția sa, le-am dat un codru de pâine și asta e recunoștința! Am să-l cântăresc cu aur! Oho! Nod în papură ușor se găsește! Calicul! Îl sorb într'o lingură de apă!...

În colțul buzelor i-se iviră clăbuci de spumă galbenă. Îi curgeau bielele.

Se prăbuși într'un fotoliu și exclamă din nou:

— Pungașul! N'am să i-o iert niciodată!

II

Dinu mergea regulat la slujbă, își vedea de treburi, muncea mult și Eliza îl iubea cu toată patima tinereții. Plecată dela banca „Dunărea“, lipsa salariului ei se resimți repede și ca să nu se îngroade până în gât în datorii, și-au redus cheltuielile la strictul necesar.

Nu mai cercetară teatrele, nici cinematografele. Rămân vizitele și concediară servitoarea.

Pianul îl vândură, căci omul sărac n'are nevoie de muzică.

Cu toate aceste mici inconveniente, iubirea lor lua proporții uriașe. Se înțelegeau tot mai mult și erau hotărâți să se jertfescă unul pentru altul.

Într'o zi, pe când Dinu era la slujbă, Eliza, auzi bătăi discrete în ușă.

Oare cine cuteza să-i tulbure singurătatea?

— Întră!

— Săruf mâna, doamnă Eliz.

Femea tresări, se roși ca o fragă coaptă și tremură din tot corpul. În fața ei stătea cu ochii pironiți în pământ, blazat, cu mâinile împreunate ca pentru rugăciune, directorul Mandulea.

— Pe cine cauți, domnule director?

— O rugăminte... Nu mă disprețui... Te iubesc, Eliz... De când ai plecat mi-s'a înorat viața... Revino, cel puțin să te văd în birou, alături de soțul duminale... Să-ți pot mângâia făptura din când în când cu ochii... E și aceasta o mângâiere, o satisfacție pentru un bătrân nebun...

Doamna Dinu îl privi crunt și-rosti sentința, plină de scârbă:

— Domnule, te poftesc să-mi părăsești casa, înainte de-a recurge la ajutorul poliției!...

— Eliz, îți dau cât poțestești, aur, coliere, mătăsuri, vino la mine! Fii bună, fii a mea!...

— Ieși, tigrule!...

Și Eliza îl împinse de spate pe ușă, afară.

Trecură câteva zile și n'a suflat lui Dinu nici o vorbă despre întâmplarea aceasta puțin obișnuită.

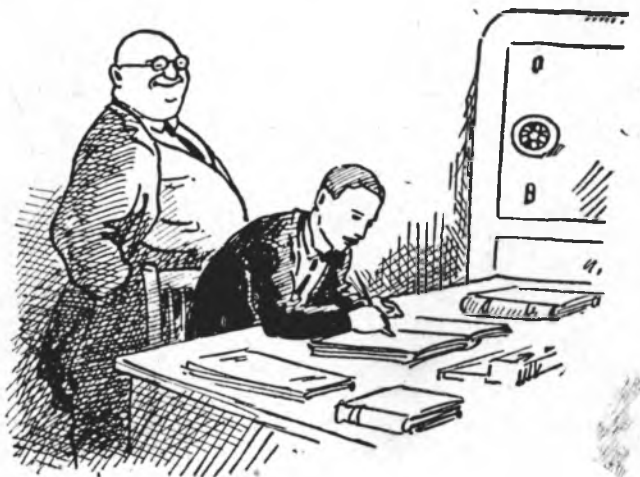
Dece să-i amărăscă viața? N'avea el destule necazuri și griji?

Directorul cocea un plan de răsunare nemiloasă. Era cea din urmă încercare, nădăjduia să înfrângă mândria Elizei. Din guraliv și certăreț ce era, se făcu blând ca un miel și Dinu nu se punea mira îndeaș, grație căror împrejurări se datorește această transformare spontană. O bestie nu se poate îmblânzi atât de repede.

Într'o Duminică după masă stătea cu Eliza în salon. Câteva raze de soare târziu și palide străbăteau prin geamuri și se împleteau, jucându-se, prin florile din glaste. Eliza își privea cu dragoste hărbatul și-i încolăci gâtul cu brațele albe ca zăpada.

Dinu o cuprinse dulce și amândoi își topiră buzele arzătoare ca jărăticul într'o sărutare mută, nesfârșită.

Focul pălpăia în cămin, vântul toamnei cânta o serenadă în lungul

străzilor, melancolia scutura din caere de aur, fire galbene.

— Eliza, puile, oare ce are directorul, de și-a înșchimbât jocul?

— Eh, un dobitoc... Cine știe...

— E gentil, e dragut, nu mai tipă, nu mai injură...

— Nu sunt superstițioasă, dar domesticirea aceasta spontană îmi dă de bănuț, îmi face impresia unui început de furtună.

— Ași! Tu numai la rău te gândești. Minte muerească... Și-o fi dând și el seamă că nu merge altcum. Trăim doar în secolul civilizației...

Eliza nu răspunde, dar presimțirea ei se traduse în realitate peste puțină vreme.

Directorul Mandulea nu dormea nopțile, planul diabolic de răsbunare îi rodea creierul și după ce-l schiță până în cele din urmă amănunte, nu pregeta o clipă să-l pună în aplicare.

Era pe la orele cinci. Casierul se afla la slujbă, când factorul îi aduse o scrisoare.

Dinu o desfăcu nervos, o reciti dintr-o singură răsufare și-și pierdu vigoarea, ca trăsmit din bun senin, rămânând cu ochii sgâiți, prostiți, nauci. Ar fi vrut să-și smulgă părul de necaz, dar își simțea mâinile paralizate...

Își vedea fericirea ca un șirag de perle, căzut în noroi, într-o mocirlă fără fund.

Nu mai pntea scrie un singur rând, nu mai putea citi o singură cifră și pe ochi simțea că i-se lasă o pânză neagră de doliu. Inchise rassa și-și rezemă fruntea de oțelul rece.

Directorul îl privea dela distanță cu satisfacție, apoi se apropia de el rânjind bizar:

— Ai închis registrele pentru astăzi, tinere?

— Le-am închis, domnule director. Pentru astăzi, pentru mâine, pentru vezi vecilor...

— Ce ți-s-a întâmplat? Pari trist, tinere?

— Nu! Sunt nebun, domnule director... Nebun... Nebun... Nebun...

III.

Peste orașul provincial seara își răspânda florile întunericului. Norii de plumb își sburleau coamele și vântul fluera sinistru, frângând crengile copacilor uscați.

Dinu Măgură ieșit dela bancă, își îndrepta pașii trudiți pe străzi pustii, fără țință. Era amărât în adâncul sufletului și mergea ca un om beat, legănându-se pe picioare și simțind cum întreg pământul se elatină cu el. Cu ochii întunecați vedea parcă plutind pretutindenea suflul morții și inima îi bătea ca un ciocan de oțel, în coșul pieptului.

Într'un târziu se pomeni în grădina publică. Își frecă ochii înroșiți de lacrimi, se așeză pe-o bancă de piatră și fără să se sinchisească de vântul subțire care-i sfrederea corpul, își rezemă fruntea în palmă, mahnit ca un condamnat la moarte și palid ca o turtă de ceară. Fruntea îi era încunjurată de-o roată călită în foc și-l săpau cu ură durerile. De ce s'ar dojeni? E prea târziu.

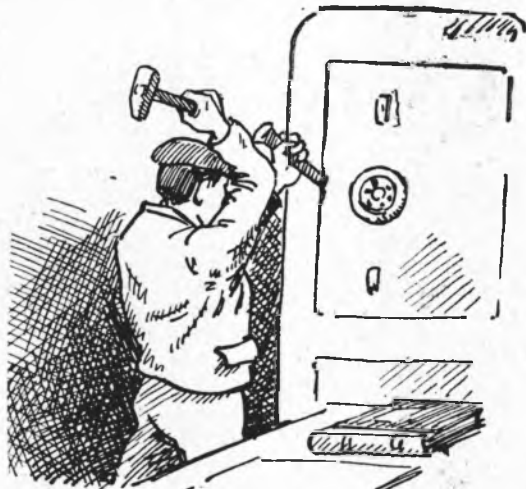
Fructul otrăvit al consecințelor

i-se opria în gât. Ce aznar fruct! Ce plin de tortură?...

N'ați văzut niciodată cum curge sângele din gâtul unui animal înjunghiat? Din rana inimei sale sângele curgea mai gălgăitor și i-se împrăstia prin tot corpul, cu înțeala fulgerului, semănând în toate artelele mugurii suferințelor.

Fără să-i pese de furtuna, care se apropia, pradă unor gânduri barbare, cari îi înțepau creierul cu vârful de sulițe, se văzu mic și neputincios în fața destinului. El, cel neînvinș de soartă până acuma, simplă o piatră de moară în moalele capului, un nod i-se urca în beregată, oprindu-i respirația, și în momentul acela s'ar fi sufocat, dacă o ploaie binefăcătoare de lacrimi nu i-ar fi ușurat inima.

Cum? El să plângă? Și pentru

ce?

Au nu știa el că toate femeile sunt la fel? Eliza, pentru care nutrea atâta iubire și credință, putea oare face excepție?

Căzu într-o toropeală adâncă, apoi ca prin paimișul unui vis îndepărtat își revăzu trecutul, cu toate micile bucurii ale copilăriei, cu titanică luptă pentru pâine, de mai târziu, cu vitregia sorții.

Dar avut-o oare bucurii în viață? Își revedea copilăria stearpă, și părintii, — niște comercianți simpli și săraci din creerii Carpaților.

Hotărât, copilăria lui a fost foarte scurtă, sau mai bine zis nici n'a avut copilărie. Dela vârsta de patru ani a rămas orfan și a fost crescut din mila unei mătușe, în bățai și corvoadă. El n'a gustat din paharul bucuriilor niciodată. Copilăria lui a fost o luptă inegală cu sărăcia, cu mizeria, a fost un lanț lung de lipsuri.

Doar Eliza, da Eliza de altă dată, îi ținea tovarășie. Singura lui prietenă, singura lui bucurie... Astăzi îl înșeală și ea...

Anii au trecut înapoi în galop și prietenia lor din copilărie s'a transformat în iubire sălbatecă. Sbenguiau amândoi prin păduri, braț la braț, ascultând mormurul izvoarelor și cântând cântări de inimă albastră. O, timpuri, timpuri, unde v'ați dus? După ce s'a întors dela studii din Germania s'a căsătorit... Iar astăzi?...

Involuntar își trecu mâna pe dinaintea ochilor, ca pentru a alunga niște imagini chinuitoare, urâte.

Pentru o clipă îi apăru pe pânza

cinematografică a memoriei chipul hidos de scorpie al mătușei sale.

Era iute ca un prâsnel, hăpsână, sgârcită, și foarte nervoasă. Purta perucă și rochie neagră. Uuf, ce grefoasă era, și tremura în fața ei ca în fața unui duh necurat.

Cu toate acestea trebuie să-i cinstescă memoria. Ea l-a făcut om, ea l-a trimis la școală, ea l-a crescut din mica pensie ce o primea după răposatul soț, dascălul Erimie.

Vacanța lui era plictisitoare și lucră la coasă și la cules — adevărată robotă.

Cu toate acestea palmele sale crepate și umflate de lucru, astăzi s'au subțiat, bătăturile au dispărut și grație cinstei și sârguinței de care a dat dovadă totdeauna, a ajuns departe, e înalt funcționar de bancă, îl stimează colegii și chiar directo-

cul, deși e un capricios. Dar cine se sfârșește de capriciile sale? Se revăzu o clipă student în Germania câtă muncă! Noaptea într-o fabrică, iar ziua frecvența cursurile academiei comerciale. Și cu toate acestea a luat premii la examene și profesorii îi prevedeau viitor strălucit.

Ce viitor mai putea avea de astăzi, când toate nădejdlile și-le știa dărâmate ca niște castele cladite pe nisip, când calea spre culmile înălțării o rătăcise, când nu mai avea pentru cine lupta.

Eliza, scumpa lui Eliză, să-l înșele? E cu neputință. E o minciună! Aprinse câteva chibrituri și reciti scrisoarea anonimă:

„Prieten, în interesul tău te sfătuiesc să fii mai sever. Gurile rele șoptesc despre casa ta. De altfel aceasta așa este decând lumea, știu toți numai bărbatul nu. Eliza te înșală. Fii discret și stai la pândă. Un amic.”

Recitea a cincea oară scrisoarea aceasta, tremura ca un paralytic și șarpele geloziei îi încolțea inima, și-i venea să țipe, să urle.

S'au căsătorit doar din dragoste, și cum să bănuiască el una ca aceasta? Era cu neputință. Dar scrisoarea, scrisoarea... Cine ar fi avut interes să-i strice casa și să tulbure limpezimea vieții și a iubirii sale? Murmură printre dinții încleștați.

— Femeile sunt bestii! Își vedea fericirea cum o duc ciocli într'un car funebru spre cimitir. Deodată întinse brațele în urma scriului, ca și cum ar fi implorat s'o

ducă mai încet, s'o mai revadă odată de cea din urmă oară... Halucina de-abinelea.

Într'un târziu auzi niște pași greoi strivind sub greutatea lor frunzele uscate. Un om negru se apropia de el și se așeză pe aceeași bancă, horcăind.

Dinu se simți atins pe umăr de-o mână brutală:

— Hei tovarășe, dă-mi o tulea de tutun, că-s cătrănit și flămând.

Dinu scoase tabachera de argint și-o oferii străinului.

— Așa, prietene. Dar cine ești și ce cauți noaptea pe banca rece?

— Sunt cerșetor ca și tine. Imi caut fericirea și n'o mai regăsesc, nu, n'o mai regăsesc.

— Eu îs spărgătorul Lulu și mă lupt cu foamea. Ce ți-e și cu vremurile de astăzi... Prea s'au înmulțit copiii poliției, nu mai merge nici cu meseria noastră...

Dinu scoase din buzunar două bancnote de-o sută și le întinse străinului. Apoi plecă, cutremurat de friguri, spre casă.

(Urmarea în numărul viitor)

D. DIMITRIE BRANIȘTEANU

Inspector General în Ministerul de Domenii. Președintele Comisiei Interimare din Tușnad. În această calitate a desvoltat, una dintre cele mai laudabile acțiuni.

Plătim 100,000 de Lei

în schimb la 1200 Lei
fără examinare medicală,
ori cui, până la etatea de
85 ani, care se înscrie la
Instituția noastră:

„AMERICA”
Prima Soc. de Asigurare și Bancă
TURDA
Plaja Mare No. 29.

Grăbiți cu toții a Vă înscrie.

Primum agenți destoinici.

Căutăm agenți în toată țara cu
provision mare.

Grafologia

M. Georgescu. Suflet distins, amabil și ales. Inteligență mare, puțin închis și mândru în înțelesul bun al cuvântului. Iubește muzica clasică, îl interesează mai mult chestiunile sentimentale. Citește mult și alege lectura. În toate privințele o individualitate prezentabilă. Un viitor norocos.

Yona — Târgu-Jiu. Oarecare neorânduială în sistemul nervos. Trece dela o extremitate la alta. E însă mai de grabă rece decât cu temperament, dar se întâmplă că uneori fără motiv real să explodeze. Excentrică. Ii plac culorile pestrițe și parfumurile tari. E incapabilă de o iubire profundă dar se poartă cu prietenie față de amici. Inteligență mijlocie. Nu știe să umble cu bani, și e risipitoare.

Dolly. Incăpăținată. Inteligență mijlocie. Lipsește un orizont larg. Multă neglijență dar în unele împrejurări poate face sacrificii. Religioasă dar nu bigotă, totdeauna cinstită. Cu o conducere bună poate fi o forță activă de seamă. A suferit multe neajunsuri din pricina încăpăținării sale.

Tițiana Silvia M. — Iași. Un suflet încă neformat: drept, cinstit, mai mult contemplativ decât activă, visătoare. Nu disprețuiește societatea bună dar preferă singurătatea. Religioasă gata de sacrificiu dar nerăbdătoare. Ii plac copiii și muzica aleasă.

Emil Grandery — Iași. Tânăr, neordonat, neconstant, totuși inteligent și cu orizonturi largi. Pricepe foarte repede. Nu întrebuițează însă totdeauna inteligența în scopuri bune. Pătimaș și uneori patetic. Credincios față de prieteni. Ii place muzica.

B. I. Secretar — Lugoj. Nu are încredere în colaboratorii săi. A avut probabil multe desamăgiri în viață și de aceea a pierdut încrederea în oameni. Pedant și foarte sever. Are idealuri mari. Cultură medie. Are atracție pentru misticism, cu greu poți obține prietenia sa.

David — Iași. Foarte inteligent, cult, are un simț bun pentru lucrurile reale. Pricepe ușor și se apucă repede de ceea ce are de făcut. Se pare că trebuie să fie un om mulțumit, deoarece toate lucrurile și-le termină cu bine. Fire de boem, îi plac glumele bune, societatea aleasă și nu e lipsit de simțul drăgoșiei. Energic, poate fi un bun conducător și călăuzitor probabil că în viață e un învingător.

Stellio Bomba-San. Foarte nervos și sensibil. Niciodată nu-i mulțumit cu ceea ce a obținut și se silește să ajungă mai departe. O privire largă despre lume dar dorința de a se ridica tot mai sus e aproape pa-

toologică. În chestiuni sociale poate fi chiar gata de sacrificii. E sigur că va ajunge bine în viață, pentru că e un om prevăzător și liniștit. Inteligență naturală foarte ascuțită. Puțin sexual.

V. D. Brașov. I. Voință puternică și încăpăținare. Prevăzător când începe un lucru nu-l lasă din mână până nu-l termină. Orizont îngust, bigot, foarte religios fără însă ca în fundul sufletului său să fie un credincios. Poate porunci la cei mici și este umilit față de cei mari. Când este însă insultat nu lasă aceasta fără pedeapsă. Violent la mânie. Cultură sub mediocră. Foarte sexual, iubește banul. Există numere și zile de care se teme.

V. D. Brașov II. Patetică și îi plac exteriorizările fastuoase. Comportarea este de asemenea pedantă, visătoare fără însă a se poate spune că este sentimentală. Poate face fapte eroice, gata de sacrificiu oricând. Poate iubi la mânie însă e violentă. Nu e bine să asmuți mânia ei. Ii place muzica ușoară, puțin pesimistă, religioasă dar nu bigotă. După cum reiese din cele două caracterizări, firile cele două sunt foarte diferite, nu se poate prevedea prea mult bine prin unirea amândorora.

Antoinete Banky — Adjnd. Energică, cu mișcări violente. Are un creier bun, inteligență dar aceasta unilaterală. Are despre sine o părere foarte bună. Hotărâtă. Nu suferă contradicție. Incăpăținată. Poate iubi cu patimă dar tot așa de bine poate urî. Puțin patetică și tendințe romantice.

Hermance. Tânără care dă foarte mult pe exterior. De altminteri foarte altruistă, gata de sacrificiu. Nu-i place prea mult ordinea și nici nu este ordonată. Sentimentală. Ii place lirismul și muzica melodiioasă. Nu cunoaște pe oameni și de aceea e foarte precaută în societate. Orizonturi nu prea largi. Dar aceasta se datorește educației. Are puțin simț pentru chestiunile materiale, pesimistă și cu tendințe accentuate spre misticism. Dar aceasta caută să o ascundă față de alții.

Pentru analiza grafologică, cititorii vor trimite un manuscris (concept, temă, scrisoare, etc.), scris cu cerneală și nu anume făcut pentru cercetarea grafologică, ci luat din hârtiile pe care le posed.

Vor însoți acest manuscris cu taxa de 60 lei pentru fiecare analiză.

LA RECRUTARE ÎN FAȚA COMISIEI MEDICALE

Doctorul: „Tatăl dumitale n'a fost cumva neurastenic?”

Recrutul: „Nu domnule doctor, a fost fierar.”

Poliția care se opune succesului unui atlet. Wilhelm Lichterfeld deși nu are decât numai 5 ani, este în stare să rupă lanțuri de fier de grosime mijlocie și să bată cuie în lemn cu mâna goală. Poliția a oprit însă reprezentațiile în Germania a acestui atlet mic, care a devenit astfel o stea de varietate în străinătate.

POȘTA REDACȚIEI

I. Ciobanu, Habana-Cuba. — Am primit cekul de 320 dolari pentru abonament și mulțumim.

M. Elias, Pitești. — V'am trimis prin poștă răspunsul cerut și Vă comunicăm aici că primim cu plăcere în special problemele de șah și fotografiile... dacă sunt bune.

Emilian Costescu, Bârlad. — Trimiteți un articol de filatelie și noi îl publicăm cu plăcere. Fotografiile

pentru concursul fotografie se vor publica, de asemenea și jocul când îi va veni rândul.

Stoiculescu, Craiova. — V'am satisfăcut cererea și dorim să rămâneți prietenul revistei.

Lucienn Anridius, Galați, roman-cier la vârsta de 12 ani! Păstrați romanul în saltar până când veți implini 18 ani. Atunci să-l recitați și să ni-l trimiteți nouă dacă veți mai crede de cuviință.

Furnizorul curței regale române

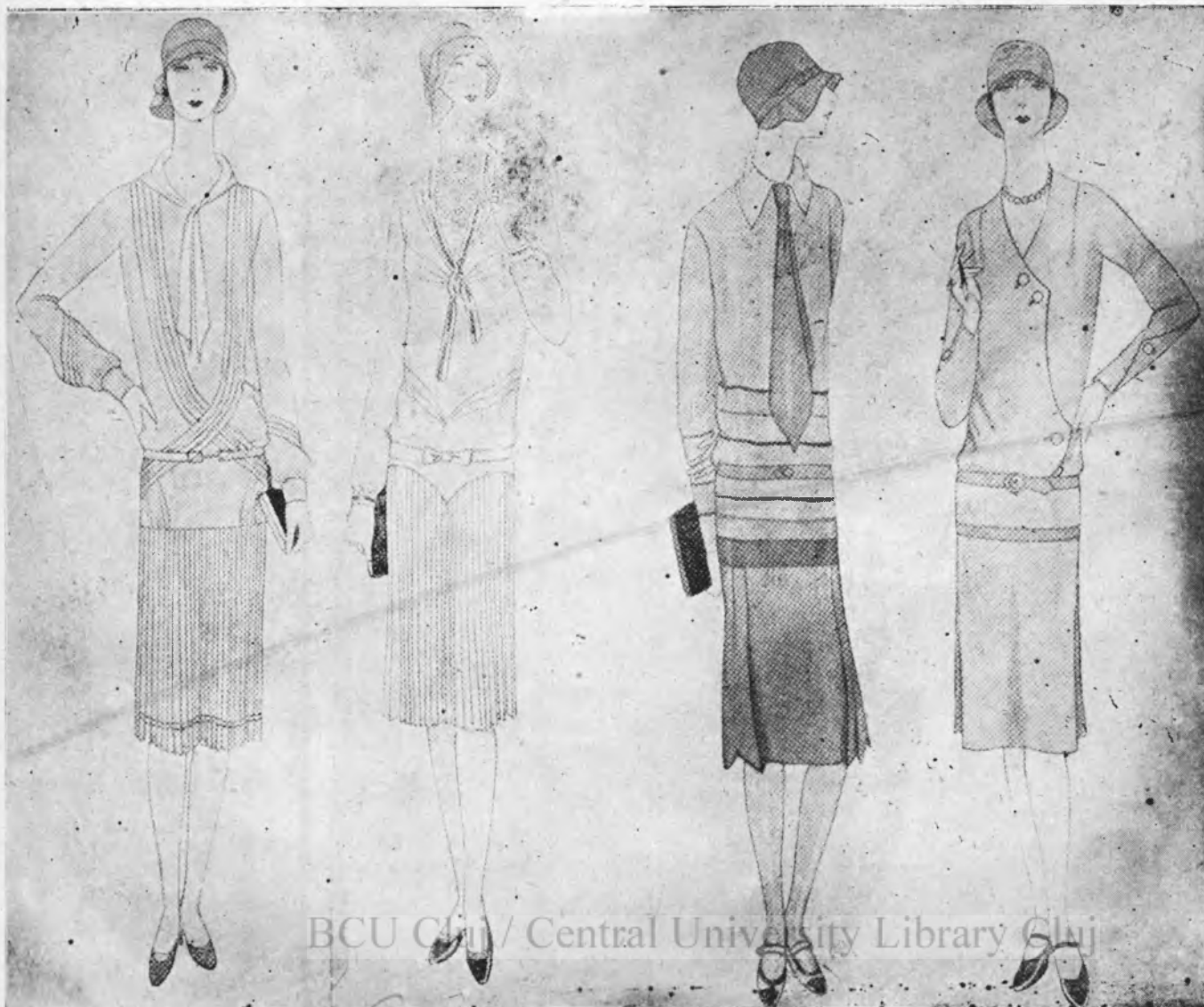
**Argintărie,
Bijuterii de fine
Obiecte de artă
Ceasornice de
precizie**

Nu faceți cumpărăturile D-voastră, până ce n'ați vizitat mai întâi marele magazin. — Prețuri ieftine și fixe!

Henry S. Braunfeld
Cluj, Piața Unirei Nr. 15. Telefon-interurban 643.

M O D A

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Rochie de dimineață, făcută din lenaj nșor in culoare riviera, crem ros și cu corsajul accentuat prin nervure fine de argint.

Cele două grupe de nervuri care converg către centru, deasupra corsajului a cărei terminațiune este mărginită cu o panglică din lamé auriu, precum și fusta plisată fin, caracterizează rochia aceasta de lână georgetă.

Fustă făcută din vellondic măsliniu, cu sweater pe fond alb și cu dungi verzi. Această haină e foarte plăcută pentru femeia sportivă îi permite mișcarea liberă și alcătuieste o linie tânără.

Rochie simplă făcută din jersey cenușiu cu o centură mai închisă. Plastronul se închide cu nasturi.

CĂȘTIGĂTORII LA CONCURSUL:
Cu ce se ocupă D-na, cu ce se ocupă D-l.

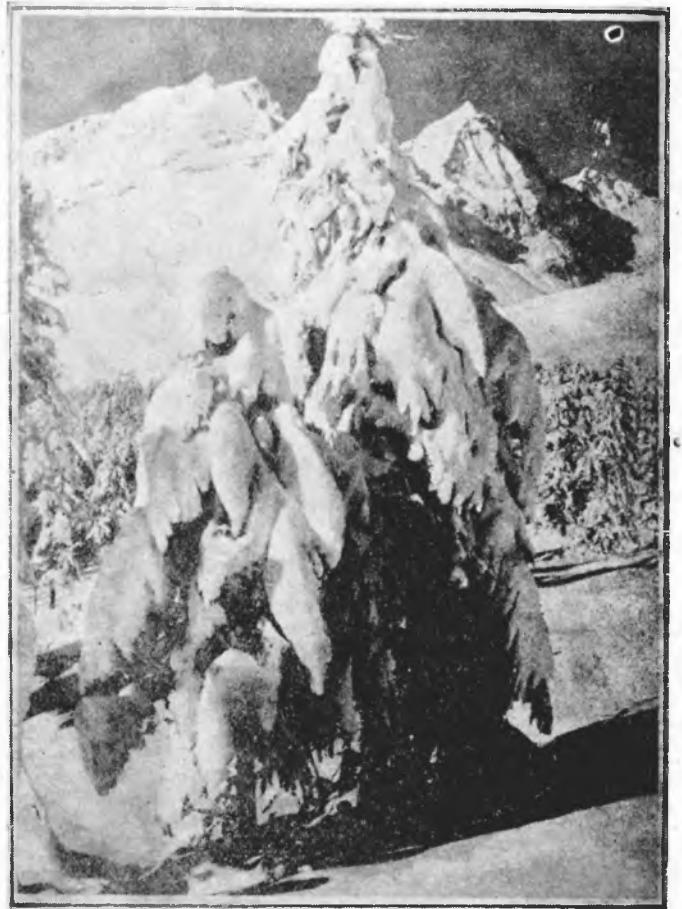
Pavel Nedelcu — Focșani. Virgil Șotropa-Sireteanu — Cluj Aurel Marin — București.
Nu știm dacă d. Guncser — caricaturistul nostru — a reușit să fie tot atât de spiritual ca autorii pe cari îi înfățișează.

Un fenomen biologic neobișnuit: doamna Thea Alba este studiată științificește de către câțiva medici pentru puterea sa de exteriorizare a voinței, dânsa fiind în stare să scrie în acelaș timp 6 cifre sau litere deosebite cu degetele ambelor mâini. De obicei oamenii nu-și pot concentra voința decât asupra unuia cel mult două obiecte.

Copaci din St. Moritz îmbrăcați în giulgiu alb.

Iarnă grea în Carpații meridionali

Intrecere de skii pentru copii, la Brașov.

A. S. R. Principele Nicolae la Brașov.

Nou mijloc de locomoție.

Miss Geoffry a introdus cel mai non sport de iarnă în America: rostogolirea prin zăpadă, cu ajutorul unei roți de gumă.

La Miami, nu e iarnă. Un elefant ajută elegantelor de pe plaja din Florida să scoată automobilul din nisip.